

CVRČAK

BROJ 40
GODINA XL.

CIJENA: 20,00 KN
2018. GODINE

MIĆA ŠTORIJA O ŠOTOMARINU

POSJET OTOČIĆU KOŠLJUNU

POBJEDNIČKI TIM - TRAGOVI U PROSTORU

PROJEKT ŽUTA MAKOVICA

U ROČKOJ GLAGOLJSKOJ TISKARI JURJA ŽAKNA

CVRČAK BR. 40

Godina: XL.

Učenički list Osnovne škole
dr. Mate Demarina Medulin
52203 MEDULIN, Munida 3
(052) 576 324, 576 005
ured@os-mdemarina-medulin.
skole.hr

Odgovorna urednica:
DRAGICA DORIĆ

Urednica:
TINA RIBIĆ

Likovna urednica:
MIRJANA KONTA

Lektura i korektura:
TINA RIBIĆ

Učeničko uredništvo:
CARLA ROSANDA, 8. B,
JAN STOJANOVIĆ, 8.B,
LARA PLASTIĆ, 8. B,
DONNA BULIĆ, 8. B, DINO
LOVRIĆ, 8. B, NOLAN
ILISIĆ, 8. B, ANA Marija
MIJANDRUŠIĆ, 7. A, SARA
LORENCIN, 6. A, EMILI
RADOLOVIĆ, 6. A, VANE-
SA BURŠIĆ, 6. A, HANA
VLAČIĆ, 6. A, PETRA PULIĆ,
6.A, PAOLA CUKON, 6.
A, SARA ROJNIĆ, 6. A,
LUKA VASILIĆ, 6. A, ENNA
POČEREK, 6. A

Fotografije:
UČENICI, UČITELJI,
RODITELJI

Tisak: **GRAFIKA Režanci**

Drage čitateljice, dragi čitatelji!

Još jedna školska godina je iza nas, bogata raznim događanjima, ispunjena učenjem, druženjem, zabavom, ozbiljnim i neozbiljnim danima, mnogim uspomena... Na kraju školske godine prisjećamo se važnih trenutaka, onih koje vrijedi pamtit i koji su nas mijenjali i činili boljima. Iako je naša školska svakodnevica krila mnogo više no što možemo ispričati, djelić događanja otkrivamo na stranicama našeg školskog lista.

Izdvajamo:

- Projekt *Tragovi u prostoru*, kojim smo se prijavili na međunarodni natječaj Ministarstva kulture Republike Njemačke na temu *Stari i novi prostori u siječnju ove godine*, izabran je među najboljima i nagrađen prvom nagradom. O projektu i kako je ostvaren, te ulomke iz knjige kojom smo se na natječaju predstavili, čitajte u ovogodišnjem broju *Cvrčka*.

- Učenici šestih razreda posvetili su se interdisciplinarnom Projektu *Žuta makovica*, proučavajući tijekom školske godine ovu važnu i strogo zaštićenu biljku koja raste na našim obalama. Uz znanstvena istraživanja na području biologije, kreativno su se o ovoj temi izrazili u Likovnoj, Novinarsko-literarnoj i Dramskoj grupi.

- Učenici PŠ Banjole objavili su knjižicu *Mića štorija o šotomarinu*, o podmornici čiji je projekt ostao nerealiziran, no zato su na svoj način obnovili sjećanje na pulski Arsenal i inženjera Siegfrieda Poppera i dovršili priču započetu 1904. godine.

- Vjerujemo da ćete sa zanimanjem pročitati intervju s poznatim i slavim, kao i s manje poznatim osobama, jer nam je iskustvo potvrdilo da smo iz svakog susreta i razgovora ponešto naučili.

Ističemo i pohvaljujemo naše uspješnike koji su svojim znanjem i sportskim rezultatima ostvarili zapažene uspjehe na županijskim i državnim natjecanjima. Zahvale i čestitke upućujemo svim učiteljima i učenicima na marljivu radu, roditeljima koji su se rado odazivali i pomagali u realizaciji školskih aktivnosti, svim suradnicima koji su svojim znanjem pridonijeli boljoj kvaliteti rada škole.

S posebno toplim željama opraštamo se od osmaša, neka na životnom putu budu vođeni znanjem i vrlinom.

Čitajte *Cvrčak* i uživajte u bezbrižnim danima ljeta!

Uredništvo

Novinarska redakcija

SADRŽAJ:

Od ognjišta do gondole	3
Putopisne crtice	4
Projekt Primorska makovica	5
Tragovi u prostoru	7

Razgovor bez cenzure	12
Što je izviđačko čudo?	14
Literarne i likovne stranice	15
Intervju s književnicom Bojanom	
Meandžijom	24
Novi klinac, Dan ružičastih majica	26
Sličice iz školske svakodnevice	27

Nikola Tesla, Mind from the future	31
2cellos, svjetska senzacija, i mi	32
Intervju s Tinom Mihelić	34
Sportske stranice	35
Naši uspješnici	38
Sretno, osmaši!	40

Izložba: OD OGNJIŠTA DO GONDOLE

Izložba Od ognjišta do gondole koncipirana je tako da prikazuje istarski stan u prvoj polovici dvadesetog stoljeća. Izložbeni materijal vlasništvo je više od sedamdeset obitelji s područja Općine Medulin. Cilj izložbe je podsjetiti nove generacije kako su živjeli njihovi predci, te kako je današnji život uvelike lakši nego prijašnji.

Izložba započinje ulaskom u hodnik, potom je izložena kuhinja gdje nam je gđa Sonja-Barbara Bader ispričala zanimljivu zgodu iz života. Struja je u Medulin došla nakon Prvog svjetskog rata te stariji ljudi nisu bili spretni pri njevoj uporabi. Kada bi htjeli ugasiti žarulju, umjesto da pritisnu prekidač, oni bi puhali u žarulju. U dnevnom boravku bio je postavljen televizor s gondolom na njemu. Gondola je bila važna za tadašnje ljude jer je bila simbol bogatstva i moći. Naime, kada bi ljudi otišli u Italiju, kupovali bi redovito taj suvenir koji su držali na televizoru. Uslijedila je spavaća soba s keramičkom lutkom koja je sjedila na sredini bračnog kreveta. Takav je bio običaj u starih ljudi. Budući da u to doba nije bilo kanalizacije, noćne posude držali bi u spavaćoj sobi.

U posljednjem dijelu predstavljeno je bilo gospodarstvo ovoga kraja. U Medulinu tada nije bio razvijen turizam, stoga su glavne gospodarske grane bile poljoprivreda i ribarstvo. U završnom dijelu izloženo je bilo ognjište na kojem se pekao kruh i okupljala obitelj.

Izložba je slikovito dočarala život stanovnika ovoga kraja, a bogata etnografska zbirka zorno nam je predočila kako su bile uređene sve prostorije jedne stare obiteljske kuće.

Dino Lovrić, 8. b

Starinski namještaj, crno-bijeli televizor i gondola na čentrinu

Stari zanati

Ognjište - središnje mjesto svakog doma

U Multimedijalnom centru Medulin u trajanju od 15. srpnja do 31. listopada 2017. godine održana je izložba Od ognjišta do gondole. Izložbu je organizirala i uredila Ines Savić s ciljem da građane i turiste upozna s bogatstvom kulture i običaja istarskog naroda tijekom dvadesetog stoljeća. Interes je u početku bio skroman, ali je iz dana u dan sve više rastao. Ljudi su donosili sve više starina, a i posjetitelja je bilo sve više. Izložba se mogla razgledati i online.

Na izložbi su se mogle vidjeti slike Aurelie Peteh u narodnoj nošnji, ferali, kuhinjski pribor, gramofon, stare reklame na starinskom crno-bijelom televizoru, starinski radio prijemnik, kalkulator na ručni pogon, tradicionalni šivaći stroj, keramičke lutke, narodne nošnje, odjeća za prvu bračnu noć, noćne posude... Izložba je također predstavila stare običaje poput vjenčanja, bdjenja, različitih poslova, svakodnevnog života.

Izložbu su posjetili svi učenici naše škole i sa zanimanjem poslušali predavanje Sonje Barbare Bader koja nas je provela starim vremenima i upoznala s nakadašnjim načinom života u Medulinu i Premanturi.

Maria Elena Škare, 8. b

Napokon izlet!

Napokon je stigao dan izleta! S veseljem sam iskočio iz kreveta, uskočio u odjeću i provjerio ruk-sak. Autobus nas je čekao na parkiralištu, ukrcali smo se i napokon krenuli prema Krku. Prvo smo stali na Vratima Jadrana gdje smo navalili na svoje sendviče i punih stomacića nastavili put prema Puntu gdje smo se ukrcali na brod i krenuli na otočić Košljun.

Vožnja do Košljuna bila je kratka i vesela. Košljun je mali otok bogate povijesti o kojoj nam je pričao svećenik franjevačkog samostana. Zatim smo posjetili muzej s etnografskom zbirkom, narodnim nošnjama, numizmatičkom i sakralnom zbirkom. Nakon toga mogli smo izabrati hoćemo li posjetiti park ili najmanju knjigu na svijetu. Vjerojatno ste već pogodili da ja nikako ne bih propustio pogledati najmanju knjigu na svijetu koja je manja od nokta. Takvo što se ne vidi svaki dan. Prošetali smo kroz šumu do križnog puta gdje sam se sjećao kao u bajci jer su puteljci bili neobično uski, zazidani visokim zidovima po kojima je izrasla mahovina i drugo neobično bilje.

Učenici 6. a i b na Košljunu

Nakon Košljuna uputili smo se u Bašku, u crkvu moje imenjakinje svete Lucije kako bi vidjeli repliku Baščanske ploče jer se original čuva u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti u Zagrebu. Baščansku ploču nazivaju i dragi kamen hrvatske pismenosti.

Prošetali smo Baškom, a nakon toga prisjetili smo se ljeta šetajući po baščanskoj obali bosih nogu u plićaku. Na kraju smo posjetili etnografsku kuću Kornić i otkrili način života u starim vremenima.

Nažalost, izlet se bližio kraju, ali na putu nas je čekala naša omiljena destinacija McDonalds. O njemu ne bih puno govorio jer je njegova povijest

puno mlađa od muzeja i etnografskih zbirki koje smo posjetili, jedino što bih spomenuo je da sam za desert pojeo svoj omiljeni veliki čokoladni keks koji će jednoga dana sigurno ući u povijesne zapise.

Lucijan Boljun, 6. c

Od Roča i Huma do Motovuna

U petak smo posjetili Aleju glagoljaša koja se nalazi na putu od Roča do Huma. Prvo smo posjetili Roč gdje smo imali predavanje o replici tiskarskog stroja. Bilo mi je jako zanimljivo kako su nekada tiskali knjige. Slova su slagali od desna na lijevo počevši od kraja. Bio je to zahtijevan posao, ali zasigurno lakši od ručnog prepisivanja knjiga. Nakon predavanja prošetali smo uličicama Roča do Vidikovca Želimira Janeša.

Autobusom smo se provozali Alejom glagoljaša i čuli ponešto o svakom spomeniku i stigli do Huma gdje se nalazi zadnji spomenik- Vrata Huma. Ručali smo u jednoj istarskoj konobi. Za početak smo pojeli salatu, a kasnije njoke i fuže. Za desert su nam pripremili domaće fritule koje su bile izvrsne. Poslije ručka otišli smo pomaziti magarca i konja, a neki su krenuli brati šparuge. Posjetili smo Buzet gdje se nismo previše zadržali, a u Motovunu smo prošetali zidinama s kojih se pruža prelijep pogled pa smo se tamo i slikale.

Našem se izletu bližio kraj. Spustili smo se do parkirališta, autobusom krenuli kući i cijelim putem slušali muziku, razgovarali i igrali izazove. Vrijeme je brzo prošlo, dan smo proveli predivno i dugo će mi ostati u sjećanju.

Iako je taj dan bio petak 13., svi smo se jako dobro zabavili i dobro proveli. Bio mi je ovo jedan od ljepših izleta.

Hana Vlačić, 6. a

U starom dijelu Buzeta

PROJEKT PRIMORSKA MAKOVICA

Cilj našeg projekta vezan je uz promociju ove rijetke i atraktivne biljke. Primorska makovica (*Glaucium flavum* Crantz) pripada porodici makova i ima status ugrožene i strogo zaštićene biljke. Prepoznamo je po lijepim žutim cvjetovima kojima cvate od lipnja do listopada. Nalazimo je uz morsku obalu na sloju oblutaka ispod kojih se razvija tlo bogato dušikom, nastalo raspadanjem nanosa organske tvari. Cijela je biljka otrovna jer u stabljici sadrži mliječni sok (lateks) s otrovnim alkaloidima kao što su glaucin i izoholin. U prošlosti su od njezinih sjemenki stari Grci dobivali ulje za gorenje i spravljanje sapuna, te pripravke za liječenje crijevnih parazita. Nažalost, danas zbog sve većeg broja turista i njihovih aktivnosti na obali, ona polako nestaje s plaža. U našem priobalju, pronašli smo je na dva lokaliteta na otoku Ceji i rtu Škara te u susjednoj Općini Ližnjan u uvali Marlera. Projekt je realiziran zahvaljujući poticaju i suradnji s udrugom Agro – Mediterana te Općinom Medulin i JU Kamenjak koje su osigurale financijsku potporu na čemu im od srca zahvaljujemo. Zahvaljujemo i vlasniku otoka Ceje Denisu Fedelu koji nam je dozvolio postavljanje edukativne ploče o makovici.

Provedbi projekta pristupili smo interdisciplinarno, kroz predmetnu nastavu i slobodne aktivnosti. Tako su u prvom polugodištu učenici šestih razreda u sklopu Teme: Zaštita prirode, istraživali literaturu i izrađivali edukativne plakate. U drugom polugodištu na nastavi Likovne kulture šestih razreda i likovnoj grupi učenici su oblikovali modele makovice od gline i žice te oslikavali platnene vrećice. Dramska skupina osmislila je tekst i predstavu na temu makovice, novinarska je izradila strip, a produženi boravak lutkarsku predstavu. Naposljetku, ono što je najvažnije, osigurali smo novac

Prezentacija projekta, 6. b

za izradu edukativne ploče koju ćemo postaviti na Otok Ceju. Ploča sadržava fotografije i tekst koji su s hrvatskog, učenici jezičnih grupa preveli na engleski, talijanski i njemački jezik.

I za kraj: sve naše aktivnosti prezentirat ćemo na izložbi 5. lipnja u Općini Medulin, povodom Dana zaštite okoliša, kada će je uz naše učenike moći razgledati i naši sumještani.

Provedbom ovog projekta iznimno smo zadovoljni. I učenici i učitelji pristupili su mu s puno entuzijazma i veselja, a postigli smo i da učenici o biološkoj raznolikosti svoga zavičaja uče na zanimljiv i kreativan način. S druge pak strane, nadamo se da će naša tabela potaknuti i širu javnost: domaće stanovnike i turiste, na razmišljanje o potrebi razvoja turizma u smjeru suživota s prirodom i zaštite njenih vrijednosti.

Natalija Zoričić, prof. biologije

Prezentacija projekta, 6. b

Legenda o žutoj makovici

Jednom davno živio Svantevid, bog rata, na kraljevskom dvoru bogova. Bijaše on plemenit mladić, poput svoga oca Peruna, boga groma. Perun je zahtijevao od svoga sina da se oženi Vesnom, božicom proljeća, no Svantevid je bio silno zaljubljen u Zoru, mladu i prelijepu boginju jutarnjeg neba. Zorina kosa bila je zlatna kao sunce, a njeni obrazi rumeni kao nebo zalazećeg sunca.

Jednog dana Svantevid odlučno pođe u susret Zori koja je kao i svakoga jutra na božanskim poljanama brala cvijeće. Pride joj pun nade i hrabrosti te je upita :

“Zoro, želiš li se udati za mene? Otkada sam te prvi put vidio, ne prestajem misliti na tebe i u ime svoje velike ljubavi poklonit ću ti sve što poželiš!”

Zora promisli pa odgovori:

“Udat ću se za tebe samo ako mi doneseš najljepši cvijet na svijetu!”

Svantevid shvati to riješenim te ubere jednu crvenu ružu i donese je Zori. No Zora je tražila cvijet kakav još nikada svijet nije vidio, cvijet koji će biti koristan i prelijep.

Svantevid joj je svakoga dana donosio raznolike cvjetove, velike i male, crvene i plave, jednobojne i šarene, ali Zora je svaki cvijet odbijala uzeti. Svantevid samo što nije odustao kad se sjetio i potražio pomoć od svoga oca boga Peruna. Perun, vidjevši da se doista radi o velikoj i iskrenoj ljubavi, odluči okupiti sve bogove da pomognu njegovu sinu. Sljedećeg dana svi su se bogovi okupili i počeli se dogovarati kakav će cvijet stvoriti. Svantevidova želja bila je da svatko od bogova pridonese stvaranju cvijeta.

Dramska grupa s uprizorenjem legende o žutoj makovici

Lada, boginja proljeća, ljubavi i ljepote, reče:

“Ja ću ovom cvijetu podariti da raste samo u proljeće i da bude zlatnožute boje kao Zorina kosa.”

Zatim Živa, boginja života, nadoda:

“Ja ću ovom cvijetu darovati sjemenke iz kojih će se dobijati korisno ulje.”

“Ja ću cvijetu namijeniti da raste samo na obali blizu mora”, progovori Vodan, bog mora i vode.

Tad se odnekud pojavi Morana, boginja zime i smrti, i kaže:

“Vidim da je svatko već nešto lijepo i blagotvorno poklonio cvijetu, a ja ću pridodati da bude otrovan, da iz njegove stabljike teče bijeli otrovni sok, i svatko tko ga popije, umrijet će!”

Svantevid, zadovoljan cvijetom, nazove ga žuta makovica jer ga je podsjećao na žuti mak. Potraži na obali mora voljenu Zoru, prospe pred njene noge

sjemenke žute makovice koja preplavi svojim finim žutim cvjetovima tlo.

Zora, presretna zbog tako prelijepa dara, uda se za Svantevida i otada su sretno živjeli na obali pored mora gdje i danas raste nježan, rijedak i poseban cvijet - žuta makovica.

Livia Poldrugo, 6. c

Žuta makovica

Žuta, žuta makovica,
raste, raste pored mora,
bogovi ju moćni stvore,
da je bere lijepa Zora.

Svantevid zaprosi Zoru,
Svantevida Zora ljubi,
makovica tad ih spoji,
da se ljubav ne izgubi.

učenici 6. c razreda

Projekt Tragovi u prostoru

Ove školske godine naša se škola Projektom Tragovi u prostoru uključila u međunarodni natječaj u organizaciji Ministarstva kulture Republike Njemačke na temu Stari i novi prostori.

Početak škole godine učiteljica Likovne kulture Mirjana Konta i učiteljica Hrvatskog jezika Tina Ribić na prijedlog i uz velik angažman gospođe Alexandre Skifić zajednički su osmislile i s učenicima dogovorile koje će zadatke i kako raspodijeliti i na kraju ih povezati.

Projekt je uključio učenike 6. d razreda i učenike Novinarske grupe koji su tijekom prvog polugodišta (pa i preko zimskog odmora) sudjelovali u različitim aktivnostima likovnih, literarnih i novinarskih radionica.

Tema našeg projekta bio je novi prostor Muzeja suvremene umjetnosti Istre u Puli koji je nastao na prostoru stare Tvornice obučne Astra. Priča o gospođi Ljiljani koja zaspe za šivaćim strojem, iz ruke joj ispada kalem s koncem koji je probudi u novom prostoru MSU i dovodi do figure čovjeka koji je dočeka praznih ruku, pokrenula je niz pitanja o nekadašnjem radu u Tvornici Astra i današnjem životu u Muzeju suvremene umjetnosti. Na pitanja o starom i novom prostoru odgovore smo potražili u razgovoru s gđom Mirandom Tanković, bivšom zaposlenicom Tvornice Astra, ravnateljicom MSU Ketrin Miličević Mijošek i pedagoginjom MSU Ivom Gašparić, a pismom nam se javila i kratko iznijela svoja sjećanja gđa Ljiljana Mrdeža Miletić, čija je fotografija iz mladosti bila pokretač mnogih ideja.

Rezultat cjelokupnog rada predstavljen je u knjizi koja je različitim likovnim tehnikama i različitim tekstualnim sadržajima interaktivno oblikovana, rukom napisanog teksta, s cjelokupnim prijevodom na njemački jezik. Knjigu smo poslali na natječaj u Njemačku, a prema odluci prosudbenog povjerenstva nagrađena je prvom nagradom između više od 2000 pristiglih radova iz cijele Europe.

Značajan uspjeh naše škole, a on je rezultat iznimnog truda i kreativnog rada, proslavili smo na svečanoj promociji knjige Tragovi u prostoru održanoj 4. svibnja u Medulinskoj loži.

Uvodnih par riječi u knjizi Tragovi u prostoru

Koraci kroz prostor

Ovo je priča o Puli i ljudima koji u njoj žive.

Pula je grad o kojem nije napisan neki veliki roman niti je snimljen neki glasoviti film u kojem su njeni stanovnici stekli slavu svojim junačkim pothvatima. Ipak, to je grad koji više od tri tisuće godina živi na jugu pitomog istarskog poluotoka i u sebi sabire znane i neznane sugrađane, čiji su životi utkani u čvrsto tkanje povijesti ovoga grada.

Ova je priča nadahnuta prostorima koji su u Puli nastajali i nestajali, ljudima koji su ih ispunjavali i oplemenjivali, vremenu u kojem su se prošlost i budućnost nemilice sustizali.

Iako su u Puli mnogi prostori napušteni, prepušteni neizvjesnosti i nemaru, izgubljeni u svojoj namjeni i ljepoti, ipak pronalazimo svijetle primjere stvaralačkog i poduzetnog ljudskog duha. Tako je Tvoronica obučne Astra-Pula, čije industrijsko postrojenje nakon njezina zatvaranja nije ostalo zanemareno i prazno, prenamijenjena u prostor Muzeja suvremene umjetnosti Istre.

O tome govori naša knjižica – kako smo, slijedeći tragove i svjedočanstva, putovanje započeli u jednoj tvornici, a priveli ga kraju u jednom muzeju.

San nakon kojeg više ništa nije bilo isto

Ljiljana se posve običnog naoblačenog jutra, još uvijek pospana uputila prema tvornici. Nije bilo ništa neobično u njenom već rutinskom hodu na posao niti u licima ljudi koje je susretala na ulicama i zgradama pored kojih je prolazila i automobilima koji bi projurili pored nje, dok je koračala dobro poznatim smjerom, žaleći za propuštenim snom ili još jednom šalicom kave. Oduvijek je mrzila jutarnje smjene, a upravo njih je u tvornici cipela bilo najviše.

Otvorivši vrata postrojenja, zapahnuo ju je težak miris bezlične tvorničke hale. Teško uzdahnuvši, uputila se do svog radnog mjesta dok je oko nje tvornica već bila u punom pogonu. Za simetrično raspoređenim šivaćim strojevima sjedili su prikovani radnici jednolično slažući komade kože i šivajući ih u mehaničkom ritmu.

Sjela je za svoj stol i stopila se s okolinom punom teških mirisa kože, hitrih udaraca igle i prigušenog zujanja motora. Nakon nekog vremena njezine su kretanje postajale sve tromije i pospanije, odudarajući od brze i žustre radne atmosfere. Mogla je osjetiti kako joj san kradom prilazi i spušta joj teške kapke. Samo pet minuta, nitko neće primijetiti...pomislila je Ljiljana naslonivši glavu i ruke na stroj i utonula u san.

Naglo se probudila u potpuno praznoj prostoriji. Žamor radnica i zvuci strojeva, uz koje je zaspala, iščeznuli su. Potpuno zbunjena i pomalo prestrašena, pogledala je prema podu. Shvatila je da joj se konac otkotrljao iz ruku i krenula namotavati nit koju je ostavio za sobom. Prateći končanu nit, ušla je u potpuno novi prostor pun ekscentričnih detalja. Apstraktni oblici raznih boja, veličina, spojeni na razne načine visjeli su sa stropa, stajali uza zidove ili ležali na podu. Zapanjena, Ljiljana se osvrnuła oko sebe upijajući ljepotu čudnovatih kreacija. Osjećala se poput Alise u Zemlji Čudesna suočena sa svijetom iluzija. Njezini su koraci odzvanjali u prostoru dok je promatrala skulpture i slike, svaku jedinstveniju i zagonetniju od druge. Zadubljena u svu tu ljepotu shvatila je da je došla do kraja konca.

Pronašla je kalem kako leži pored nogu čovjekolike skulpture čije su prazne i samotne ruke izgledale kao da čekaju za nečim. Pogledala je u kalem u svojim rukama, pa u skulpturine ispružene ruke i položila ga u njegove prazne, otvorene dlanove.

Lara Plastić, 8. b

Intervju s gđom Mirandom Tanković Per aspera ad astra?

Tvornica cipela Astra bila je jedna od mnogobrojnih glasovitih tvornica u gradu Puli, gradu u kojem je nekada proizvodnja zauzimala važno mjesto, a danas su se prerađivačka i industrijska proizvodnja svele na mali broj postrojenja. Posljednjih dvadesetak godina mnoga su radna mjesta ugašena, mnogi su prostori nestali, neki su prostori promijenili obličje i namjenu. Tako je na mjestu stare tiskare i tvornice cipela, u samom središtu grada, svoja vrata otvorio u Puli dugo iščekivani Muzej suvremene umjetnosti.

Slijedeći tragove kroz prostor i vrijeme, upoznali smo gđu Mirandu Tanković, danas umirovljenu, bivšu radnicu Tvornice cipela Astra, i prisjetili se vremena kada je u izložbenom prostoru MSU odjekivala buka industrijskih strojeva i kada se ovdje odvijao sasvim drukčiji život.

1. Kada ste započeli s radom u Tvornici cipela Astra?

Započela sam raditi 1. 9. 1972. godine, imala sam tada sedamnaest godina i provela sam tamo osamnaest godina, dok se tvornica nije zatvorila.

2. Kakvi su uvjeti rada bili i je li to bio fizički težak, zahtjevan posao?

Da, fizički težak i zahtjevan posao, a uvjeti rada hahaha... A čujte, uvjeti rada nisu bili zadovoljavajući. Nismo imali klime pa bi po ljeti otvarali sve prozore i bili na propuhu, a kada bih radila u drugom dijelu tvornice, po ljeti bih si omotala mali mokri ručnik oko vrata kako bih mogla podnijeti vrućinu. Bilo je skoro pa neizdrživo. Ozljede na radu su bile vrlo uobičajene, uglavnom male ozljede, ali bilo je i težih ozljeda.

3. U kakvom ste odnosu bili s kolegama s posla i s nadređenima? Jesu li međuljudski odnosi bili dobri?

Međuljudski odnosi su bili dobri i lijepo smo se slagali. A sa šefovima hahahah... Bilo je svakakvih momenata. Kako je taj posao znao biti jako monoton, zapričale bismo se nas dvije prijateljice i desilo se jedanput da mi je glavni šef došao: „Pa bogamu, Miranda, već pola sata vas gledam kako pričate!“ A ja sam mu u momentu straha što mi je tako došao odgovorila: „Pa i vi nemate pametnijeg posla nego da pola sata samo mene gledate kako pričam!“ Ali imali smo određeno poštovanje prema njemu i korektan odnos.

4. Kakvo je bilo Vaše radno vrijeme?

Radila sam osam sati i u dvije smjene. Radno vrijeme nam je bilo od 7 do 15 i od 15 do 23 sata. Noćnu smjenu smo počeli raditi samo kada se otvarala nova tvornica u Vodnjanu, onda smo radili noćnu smjenu od 23 do 7 jer je trebalo priučiti nove ljude. U tom periodu se tvornica uopće nije gasila. I mogu vam reći da noćnu smjenu četvrti i peti dan nije moguće raditi... Ja sam tada imala dvoje male djece za koje sam se trebala brinuti preko dana i jednostavno se nakon tri dana nespavanja ne bi moglo ništa raditi.

5. Jeste li voljeli svoj posao?

Navikla sam se. Da sam ga baš obožavala, nisam. Ali imala sam dobro društvo, kad si u dobrim odnosima s ljudima s kojima radiš, bude puno lakše. A imali smo i fešte tako da sve u svemu nije bilo loše i imam lijepe uspomene.

Gospoda Miranda Tanković, rame uz rame s našim novinarima

6. Što vam je donosilo najviše zadovoljstva u poslu, a što vam je bilo najteže?

Pa da, te fešte su bile najljepše! Znali smo otići na piće ili, ako je netko imao rođendan, u „Kavanu na obali“ i to je bilo lijepo. Najteže su svakako bile noćne smjene.

7. Kada je tvornica najbolje poslovala?

Najbolje smo poslovali kada smo radili Converse patike jer smo to radili za Amerikance. To smo radili oko 2 i po do 3 godine. Plaća je bila osigurana i to je i bio najveći uspjeh tvornice. Jedno vrijeme smo i pleteli mokasinke na ruke. I dan danas je svaka dobra, prava mokasnika pletena na ruke!

8. Zašto je tvornica prestala s radom?

Tvornica je zatvorena zbog stečaja.

9. Kako ste se osjećali kad ste završili s radom u tvornici? Sjećate li se svog posljednjeg radnog dana?

Da, sjećam se zadnjeg dana u tvornici. Malo smo bili tužni – svi smo išli svojim putem i razdvajali se nakon što smo dugo godina radili zajedno. Malo smo radili toga dana. I danas se viđam s nekim prijateljicama. S nekima sam ostala baš jako u kontaktu, s drugima se samo pozdravim i popričam kada se vidimo, ali neke sam potpuno izgubila iz vida.

Carla Rosanda, Lara Plastić, Jan Stojanović, Nolan Ilić, 8. b

Sjećanje na Tvornicu obuće Astra Pula

Po mom mišljenju uvjeti rada u Tvornici obuće Astra bili su dobri. S kolegama sam bila u dobrom odnosu, međuljudski odnosi bili su dobri. Radno vrijeme bilo je 8 sati, u tri smjene. Tada sam voljela svoj posao, samo mi je bio monoton, pa sam otišla nakon godinu dana.

Svog posljednjeg radnog dana sjećam se jako dobro jer me tajnik zvao na razgovor i pitao zašto odlazim, da li nešto nije u redu, ako mi mogu pomoći, ali ja sam tako odlučila, zahvalila se i otišla.

Kad se tvornica zatvorila, ja sam već odavno bila otišla i radila sam u ugostiteljstvu kao konobarica. U tim vremenima lako se dolazilo do posla, radnik je bio zaštićen i plaće su bile redovite.

Ljiljana Mrdeža Miletić

Intervju s ravnateljicom Muzeja suvremene umjetnosti Istre Ketrin Miličević Mijošek

1. Koji ste fakultet završili i jeste li ikada željeli biti ravnateljica muzeja?

Završila sam Filozofski fakultet u Rijeci, odsjek Likovne umjetnosti, i profesorica sam likovne umjetnosti. Kasnije sam nastavila poslijediplomski studij u Zagrebu. Diplomirala sam 2000. godine, završila obvezu prema studiju i vratila se u Poreč. Međutim, dogodilo se da je trebala zamjena u Pučkom otvorenom učilištu. Radila sam tamo četiri godine, zatim u Novigradu šest godina. Biti ravnateljica zapravo nikad nisam htjela biti, ali tako se dogodilo.

2. Kako se postaje ravnatelj muzeja, koje su njegove dužnosti? Koliko godina radite na ovom radnom mjestu? Je li to težak posao?

Za svako radno mjesto, pogotovo ovo, pokreće se javni natječaj, tko se želi javiti, mora zadovoljavati određene uvjete, osoba mora imati studij vezan za djelatnost, mora imati iskustvo u struci, mora poznavati jezike... Ovdje u ovom muzeju sam od sredine veljače 2015. godine. Moj mandat traje četiri godine. Ovo je iznimno odgovoran, težak, ali i izazovan posao.

3. Recite nam ukratko kada je muzej otvoren, kako je osnovan, tko je potaknuo osnivanje i pomogao u realizaciji?

Muzej je osnovan 2008. godine od strane Istarske županije, bez svog prostora. U osnivanju su pomogli Istarska županija, kao osnivač, Grad Pula... U ove urede smo došli u svibnju 2016. što je bio vrlo važan korak.

4. Što biste izdvojili iz dosadašnjeg rada kao najveći uspjeh u radu MSU?

Od samog početka muzej je vrlo dobro birao programe kojima se i promovirao. Puno važnih projekata koji su „otvorili“ muzej prema vani. Donacijom Istarske županije umjetničkih djela učinjeno je mnogo, ali od prijašnjih godina promijenjeno je i uvedeno mnogo bitnih stvari. Jedna od njih je otvorenost muzeja prema publici.

5. Tko bira muzejski postav, utječe na izbor i donosi odluke koji će umjetnici izlagati u prostorima muzeja? Koliko su zastupljeni hrvatski, a koliko strani umjetnici?

Mi djelatnici (troje nas) djelujemo kao stručno vijeće, što znači da sami donosimo odluke. Dogodi se da nam se umjetnici sami obrate, ali kao Muzej suvremene umjetnosti imamo određene uvjete. Imali smo izložbe različitih koncepata. Posljednjih godina malo je manja financijska podrška, ali smo imali malo manje internacionalnih autora. Veliki su troškovi

S ravnateljicom Ketrin Miličević Mijošek

putovanja, priprema, ali nastojim dovesti ustanovu u bolji položaj.

6. Tko su najčešći posjetitelji MSU?

Pa možemo reći da smo u 2015. godini zabilježili trideset postotni porast posjećenosti, a u 2016. i 2017. godini sto postotni porast. Imamo jednu svoju stalnu publiku koju čine ljubitelji suvremene umjetnosti. A kroz projekte i programe imamo regularne posjete mlađih posjetitelja. Ciljali smo da se svaki posjetitelj može uključiti u bilo kakvu radionicu.

7. S kojim ste školama sudjelovali u projektima i kakva su Vam iskustva u radu s djecom?

Možda i nema škole u Puli s kojom nismo surađivali, a dolazili su nam i iz drugih gradova. Nastojat ćemo surađivati i sa studentima. Željela sam da ova ustanova radi i surađuje s djecom. Muzejski pedagog kontaktira škole i dogovara suradnju. Iskustva koja imam su uvijek jedno osvježanje i edukacija u oba smjera.

8. Kakvi su Vaši planovi za budućnost, što biste kao promjenu ili novost voljeli vidjeti u muzeju?

Naš prostor je veoma velik – ima 4000 m², lokacija je odlična i ima potencijal. Zna se dogoditi da izložbu većeg autora povežemo i postavimo u isto vrijeme s izložbom nekog manjeg autora kako bismo istaknuli i pokazali radove različitih umjetnika. Trenutno radimo na projektu postavljanja signalizacije koja će pomoći turistima pronaći muzej. Ustanova ima i potrebe zapošljavanja novih djelatnika što prije nije bilo moguće. Neovisno o problemima koje sam zatekla pri dolasku, vrlo sam zadovoljna što je učinjeno do ove godine. Nadam se nekim većim projektima s Europskom Unijom.

Carla Rosanda, 8. b

Intervju s muzejskom pedagoginjom Ivom Gašparić

U razgovoru s muzejskom pedagoginjom Ivom Gašparić

1. Znamo što je školski, ali ne znamo što je muzejski pedagog. Što sve obuhvaća Vaš posao?

Muzejski pedagog je zanimanje koje postoji već dugo, samo što možda u našoj zemlji nije toliko poznato. Mi, muzejski pedagozi, smo oni ljudi koji se obraćaju korisnicima, razgovaramo najčešće s učenicima, djecom, grupama posjetitelja. Mi smo oni koji rade vodstva, radionice, razne edukativne aktivnosti, priručnike: sve ono što je zapravo potrebno da bismo približili ono što naš muzej predstavlja publici i koja je misija našeg muzeja. Zašto pedagog? Zato što mi moramo to uobličiti da bi to bilo edukativno, vama shvatljivo i zanimljivo. Pokušavamo približiti suvremenu umjetnost koja ja zapravo i dosta neshvatljiva.

2. Koji ste fakultet završili i koja su Vaša dosadašnja radna iskustva?

Završila sam Filozofski fakultet u Rijeci, smjer za profesora likovne kulture. Onda sam se morala doškolovati na moje bazično znanje i polagati stručni ispit kojim zapravo stječem muzejsko zvanje. To polažu i kustosi i ostali stručni radnici muzeja. To je kao tzv. „upgrade“ i cjeloživotno učenje. Iako svakim danom učim, svaka nova izložba i svaki projekt uvijek donose nešto novo. Cijela je zapravo svrha pedagoške djelatnosti u muzeju interakcija s posjetiteljima. Moja je uloga baš to: da se meni možete obratiti i da možemo dogovoriti što biste htjeli vidjeti i doživjeti u muzeju, što vam je nerazumljivo ili eventualno nevažno.

3. Što smatrate najzanimljivijim u svom poslu?

Najzanimljivija mi je ta interakcija. Kakva god bila. Jer kada ste s umjetnikom, kada postavljate izložbu, to je jedna strana priče. Druga je ono što vam se vrati, kao informacija, kao osmijeh ili bilo kakva povratna informacija.

4. S kojim školskim uzrastom Vam je najlakše raditi? Tko više razumije suvremenu umjetnost – mladi ili stariji učenici?

To ovisi o izložbi. Suvremena umjetnost je dosta aktivistički nastrojena i angažirana, tako da povlači nekavo predznanje, nekakvu političku notu i društvenu osvještenost. Kada radite s najmlađima, onda to morate bazično objasniti koristeći univerzalne vrijednosti, ako se radi o nečemu lokalnom i usko objašnjivom, vi im to morate prenijeti na neku emociju koja je šira, primjerice ljubav, nepravda i sl. Sve ovisi o uzrastu i senzibilitetima; ima razreda koji funkcioniraju kao cjelina, s njima je jako lijepo raditi, ima nekih gdje je puno individualaca pa onda nemate koncentraciju. Ali sve je to zahtjevno i zanimljivo raditi. Morate prepoznati što bi posjetiteljima bilo zanimljivo. Također im morate objasniti koncept i ideju izložbe, zašto je nešto izložak i što se krije iza toga. Na primjer predmeti koji sami za sebe ne bi bili umjetnost, ali su stavljani u jedan koncept i dobivaju novo značenje.

5. Koji projekt do sada smatrate najuspješnijim i zašto?

Imali smo jedan projekt prije nekoliko godina pod imenom „Cipula, Scarpola“, gdje smo u suradnji sa Povijesnim i pomorskim muzejom Istre napravili radionicu za učenike vezanu upravo za Tvornicu obuće Astra. Učenici bi dobili zadatke iz matematike prilagođene njihovom uzrastu i sa rezultatima bi otvarali memory igru postavljenu kao ormarići u kojima su bile razmještene tenisice čije bi parove pronalazili pomoću zbrojeva. Bilo je napravljeno za Međunarodni dan muzeja (18. V.) i bilo je jako lijepo.

6. Je li teško odgojiti publiku koja redovito posjećuje muzeje? Jeste li zadovoljni posjetom učenika Muzeju suvremene umjetnosti?

Pedagoška aktivnost poziva ove skupine koje grupno dolaze i, ako im je bilo zanimljivo i poučno, onda će se naravno vratiti i povući za sobom druge. Onda postoje i manifestacije kao što je Noć muzeja, gdje dolaze znatiželjnici, neki dolaze samo popiti čašu kuhanog vina, a neki dođu i nešto naučiti, pa se vrate i sljedeće godine i tu se stvara kontinuitet. Također smo se objedinili s ostalim pulskim muzejima u ljetnoj sezoni kada su sva tri muzeja povezana jednom ulaznicom.

7. Koju biste poruku kao muzejska pedagoginja uputili djeci, a možda i odraslima?

Ja bih zapravo samo uputila poziv da dolazite, da posjećujete muzej, da volite umjetnost, da istražujete i ne gubite znatiželju. Ponajviše bih naglasila da ne gubite znatiželju jer u današnjem svijetu gdje je sve dostupno, nemate potrebu da nešto istražujete i da na nečemu dugo i strpljivo radite, a tek tada taj proces znanja i učenja postaje vrlo zanimljiv.

Lara Plastić, Jan Stojanović, 8.b

Intervju s gospođom Alexandrom Škifić

Na kraju projekta nametnula nam se potreba da saznamo nešto više o gospođi Alexandri Škifić, koja je projekt inicirala te svojim znanjem i entuzijazmom pridonijela dobroj suradnji svih sudionika i uspješnoj relizaciji projekta.

1. Možete nam reći nešto o sebi - gdje ste rođeni, koju ste školu pohađali, kojim ste se poslovima u životu bavili?

Rođena sam u Njemačkoj gdje sam 40 godina živjela i radila. Nakon gimnazije sam studirala povijest umjetnosti i povijest. Već tijekom studiranja radila sam kao muzejska pedagoginja i brzo sam zaključila da mi taj posao leži. Radila sam u različitim institucijama, u Muzeju ikona, Muzeju moderne umjetnosti i u jednom rudniku, koji je postao muzej.

2. Što vas je dovelo u Ližnjan? Kako vam je živjeti u Istri?

Moj suprug i njegova familija potječu iz Ližnjana i odlučili smo tu nastaviti živjeti. Meni se ovdje sviđa priroda i blizina mora. Ponekad mi ipak nedostaje kulturna različitost, koja je u Njemačkoj puno više zastupljena.

3. Rijetko se roditelji uključe na ovakav način u školski projekt, što vas je na to potaklo?

To je svojstveno u mojoj struci, uvijek sam željela umjetnost i kulturu uvesti u škole. S tim mislim poboljšati učinak nastave likovnog odgoja, kao što je na primjer ovaj naš projekt. Sigurno je i dio u njemačkom mentalitetu da su roditelji u školama više angažirani nego ovdje. Tako sam ja u Njemačkoj, u školi svoga sina osnovala „Kunsthallenbande“, što znači da djeca jedanput mjesečno posjete jednu izložbu i u vezi toga nešto u školi izrade. Moje je mišljenje da djeca tako najbrže i najefektivnije preko projekta uče samostalno razmišljati i raditi.

4. Možete li nam objasniti o kakvom je projektu riječ, gdje ste o njemu saznali i zašto vam se učinio zanimljiv za učenike naše škole?

Kod ovog projekta radi se o jednoj od puno tema, koje se svake godine od „Schülerwettbewerb“ u Njemačkoj (Ministarstvo za kulturu) nude za natječaj. Ove godine bilo je prijavljeno 2300 radova iz cijele Europe. O izabranoj temi, mogu se djeca i učenici umjetnički izraziti. Saznala sam o projektu preko jedne nastavnice umjetnosti iz Njemačke koja mi je ponudila da se zajedno natječemo. Odmah sam bila jako zainteresirana za njenu ponudu. Naša zajednička tema je „šljakati prije i sada“. Dok smo mi Tvornicu cipela Astra povezali s Muzejom suvremene umjetnosti Istre, naši partneri su odabrali nekadašnju transformatorsku tvornicu koja je danas Muzej struje. Kao što sam već napomenula, smatram da su ovakvi radovi jako važni.

Učiteljica Mirjana i gđa Alexandra ispred Medulinske lože

Učiteljica Mirjana Konta je odmah pokazala veliko zanimanje za taj projekt i skupa smo razvile mnoge interesantne aspekte.

5. Jeste li zadovoljni kako se projekt odvijao i koji dio vam se najviše svidio? Jeste li uživali u radu i jeste li zadovoljni rezultatima?

Na početku svakog projekta postoji osnovno mišljenje i prva ideja. Ali tijekom rada nastaju često potpuno nove misli. I tako je to isto bilo i kod ovog projekta. Tijekom usko i pozitivno povezanog zajedničkog rada između Mirjane Konta, Tine Ribić i mene nastala je na kraju kompleksna knjiga koju na početku naše priče nisam mogla ovako zamisliti. Na kraju sam oduševljena nastalim rezultatom i naravno aktivnošću učenika koji su pokazali veliku angažiranost tijekom projekta. Čak su i preko školskih praznika učenici bili aktivni i voljni raditi na projektu.

Što mi se najviše svidjelo, ne bih znala točno definirati, jer su mi sve faze rada činile veliko zadovoljstvo. Jedan lijepi projekt s dragim i kreativnim ljudima. Htjela bih na kraju još napomenuti i pored mojih gramatičkih grešaka iz hrvatskog jezika, svi učesnici projekta su bili uvijek prema meni otvoreni i spremni mi pomoći.

Jan Stojanović, Donna Bulić, 8.b

Učenci 6. d, najzaslužniji u realizaciji projekta

Sve što smo željeli znati, a nismo se nikad usudili pitati svoje učitelje

Ohrabreni nakon osam godina života sjedeći u školskim klupama, usudili smo se postaviti svojim učiteljima pitanja koja nisu očekivali. Budući da nam sljedeće godine ne mogu ništa, odlučili smo ih malo iznenaditi i pokazati da možemo biti originalni i kreativni. Nastojali smo svojim pitanjima izaći iz uobičajenih okvira i prikazati učitelje u drugačijem svjetlu. Što su sve otkrili o sebi, saznajte na sljedećim stranicama.

DA NISAM UČITELJ, OPET BIH BIO UČITELJ

Saša Lakić je učitelj s kojim se može popričati o svakakvim temama. Na posao dolazi biciklom, a od Pule do Medulina potrebno mu je 30 minuta vožnje. Ni kiša, ni snijeg ne mogu ga u tome omesti. Hrabar je čovjek koji se ne boji rizika i kao takav bio je savršen sugovornik za razgovor bez cenzure.

1. DRŽITE LI SE UVIJEK PRAVILA?

Držim li se pravila? Pa to vi znate! Ne! Jesam li ih sklon kršiti? Da!

2. ŠTO BISTE BILI DA NISTE UČITELJ?

Da nisam učitelj opet bih bio učitelj.

3. ŠTO SE NIKADA NE BISTE USUDILI UČINITI?

Ne znam, iskreno ja mislim da bih se usudio sve...e, znam, ima jedna stvar koje se možda bojim, skočiti s padobranom. To želim, ali me strah da bih se onesvijestio od straha. A kad bih se onesvijestio, ne bih otvorio padobran, a to ne bi bilo dobro.

4. KOLIKO SE JAKO MOŽETE RAZLJUTITI?

Jako. Mogu biti ko furija, a onda sam gadan. Tada ljudima govorim stvari koje inače nikad ne bih rekao, s namjerom da ih povrijedim. Što nije dobro.

5. JESTE LI ZLOPAMTILO?

Svaki čovjek griješi, nema potrebe nekom nešto zlopamtiti.

6. ŠTO NIKAD, BAŠ NIKAD NE BISTE MOGLI RADITI?

To je lako, ne bih mogao raditi ni

jedan uredski posao. Ima stotine toga što nikad ne bih mogao (vojska, policija, politika...)

7. JEŠTE LI BILI U SITUACIJI DA KAZNITE UČENIKA ZA NEŠTO ŠTO STE I SAMI UČINILI U DJETINJSTVU?

Bio sam u situacijama, ali nisam ga kaznio. Vi ste klinci i znate svašta napraviti, ali mi smeta kada ne preuzmete odgovornost i kad se od toga radi velika drama- svi smo to radili; svi smo pričali na satu, prepisivali testove... Meni su davali jedan za to -dajem i ja vama- ali mi užasno smeta kada npr. problematičnog učenika automatski optuže za nešto što nije napravio.

8. JESTE LI BILI U SITUACIJI DA NISTE MOGLI SPAVATI ZBOG NEKOG PROBLEMA U ŠKOLI?

Daa... Još uvijek. Na kraju školske godine često se pitam da li dobro ocjenjujem, kad saznam obiteljsku situaciju nekog djeteta noću se budim i pokušavam naći nekakvo rješenje iako znam da tu ništa ne mogu promijeniti. Grozno je to. Ja se toliko trudim da ocjene budu pravedne, ali onda na kraju godine kada mi netko osporava ocjenu, zbog toga ne mogu spavati.

9. KAKO OCJENJUJETE SVOJ RAD OCJENOM 1-5?

Uh, teško pitanje...4,5!!! Sad računaj koja je to zaključna.

10. JEŠTE LI IKAD NAUČILI NEŠTO OD SVOJIH UČENIKA I ŠTO?

Naučio sam puno od svojih učenika, svaki dan učim i to je jedna od lijepih stvari u ovom zanimanju...npr. način na koji neki od vas komuniciraju. Inače klinci vas jako puno natjeraju da naučite. Zato je dobar ovaj posao.

NISAM NIKAKO ZA KAŽNJAVANJE, MENI JE KOMUNIKACIJA UISTINU PRIORITET

Aleksandra Čičak, ozbiljna je i naizgled oštra, ali po svojoj prirodi zabavna i duhovita učiteljica koja dosadno gradivo iz povijesti ublažava i u zanimljiv sat

preobražava. Kao učiteljica iz povijesti koja traži uzrok i posljedicu nije joj bio problem odgovoriti na naša pitanja koja traže neugodnu istinu.

1. DRŽITE LI SE UVIJEK PRAVILA?

Pa pravila u svakom smislu se trudim uvijek pridržavati koliko mogu, koliko situacija to dopušta. Kršim li pravila? Pa ne bih baš rekla da ih kršim, ali možda se ta pravila ovisno o situaciji i prioritetu mijenjaju. Svakako, kršim pravila, ali samo u najboljoj namjeri.

2. ŠTO BISTE BILI DA NISTE UČITELJ?

Bila bih diplomirani agronom. Nije mi žao što sam učiteljica, ali tako je ispalo. Zašto baš povijest? Pa...hrvatski je moja ljubav, a tada sam morala birati dva predmeta, a uz hrvatski je povijest bila druga opcija.

3. ŠTO SE NIKADA NE BISTE USUDILI UČINITI?

Sve bih se usudila... (Neustrašiva sam...haha).

4. KOLIKO SE JAKO MOŽETE RAZLJUTITI?

Rijetko kada, ali baš rijetko kada ćete me vidjeti da sam "nabrijana". Bila sam u situaciji kada sam se razljutila, ali to nisam pokazala. Zašto? Jer ne odobravam reakcije na prvu...suzdržite se reakcije koja bi vas mogla koštati nekakvih negativnih konotacija. Mogu biti ljuta, ali se jako brzo ohladim.

5. JESTE LI ZLOPAMTILO?

Nisam zlopamtilo, ali pamtim kao slon.

6. ŠTO NIKAD, BAŠ NIKAD NE BISTE MOGLI RADITI?

Nikad, baš nikad ne bih bila stomatolog. Sve što je minijaturno i što se mora prčkati to ne mogu... npr. ne mogu otpetljati čvor na cipeli... nisam uopće spretna s rukama...

7. JEŠTE LI BILI U SITUACIJI DA KAZNITE UČENIKA ZA NEŠTO ŠTO STE I SAMI UČINILI U DJETINJSTVU?

Ne, nisam. Ja mislim da ja ne kažnjavam...za sad još nisam...nisam nikako za kažnjavanje...ja sam za komu-

nikaciju i meni je komunikacija uistinu prioritet u životu...kompromis, razgovor! Moja je parola definitivno razgovor.

8. KAKO OCJENJUJETE SVOJ RAD OCJENOM 1-5?

Svoj rad? Hm... izmedu 3 i 4....

9. JESTE LI BILI U SITUACIJI DA NISTE MOGLI SPAVATI ZBOG NEKOG PROBLEMA U ŠKOLI?

Uuu, da! Jedan dan sam došla u školu, i izgledala sam grozno jer je to bila treća noć koju nisam odspavala... pa se grizem zbog nekakvih rezultata, pa se pitam radim li dobro svoj posao... ne poklanjam ocjene, svatko zaslužuje svoju ocijenu.

10. JESTE LI IKAD NAUČILI NEŠTO OD SVOJIH UČENIKA I ŠTO?

Svakog dana učim i svaki dan je neki novi izazov!!

NIKAD NEĆU ODRASTI, UVIJEK SAM DIJETE KOLIKO GOD DA STARIM

Jelena Korenić je učiteljica koja privlačnim tinejdžerskim stilom predavanja objašnjava učenicima teško gradivo iz fizike. Na njezinom satu učenici se osjećaju opušteno, a pritom paze, slušaju i uče. Odvažno se odazvala našem pozivu i spremno odgovorila na nelaka pitanja.

1. DRŽITE LI SE UVIJEK PRAVILA?

Nikad se ne držim pravila.

2. ŠTO SE NIKADA NE BISTE USUDILI UČINITI?

Možda skočiti s padobranom iako je to kao vezano za moju struku ha ha...

3. KOLIKO SE JAKO MOŽETE RAZLJUTITI?

Uuu, strašno....Jako.... Niste vidjeli to. Nitko od učenika nije. Jedini koji su vidjeli su moji bližnji.

4. JESTE LI SITNIČAVI U ŽIVOTU I U POSLU?

A ma nisam.. normalno... ništa posebno.

5. ŠTO NIKAD, BAŠ NIKAD NE BISTE MOGLI RADITI?

Ne bih bila patolog.

6. JESTE LI BILI U SITUACIJI DA KAZNITE UČENIKA ZA NEŠTO ŠTO STE I SAMI UČINILI U DJETINJSTVU?

Ne. Radila sam probleme, ali me nikad nisu otkrili. Jedino što su me mogli otkriti je za prepisivanje, ali za druge stvari me nisu mogli kazniti jer ih nisam radila.

7. KAKVI STE BILI U OSNOVNOJ ŠKOLI IZ PREDMETA KOJI DANAS PREDAJETE?

Odlična. U srednjoj sam bila između odličnog i vrlo dobrog. S matematikom sam se borila.

8. JESTE LI BILI U SITUACIJI DA NISTE MOGLI SPAVATI ZBOG NEKOG PROBLEMA U ŠKOLI?

Da. Matura. A kao učiteljici su mi početci bili najgori. Kada sam se tek uhodavala pa bi mi ravnateljica i pedagogica dolazile na sat, to mi je stvaralo pritisak.

9. KAKO OCJENJUJETE SVOJ RAD OCJENOM 1-5?

Ne volim se sama procjenjivati. Za to postoje službe koje ocjenjuju tvoj rad. Ja za sebe mogu reći da se stvarno trudim i da dam sve od sebe da bude što bolje. Sad koja je to ocjena, ne znam. Ne mora to biti pet, ali solidna četvorka.

10. JESTE LI IKAD NAUČILI NEŠTO OD SVOJIH UČENIKA I ŠTO?

Da u biti nikad neću odrasti. Uvijek imam tu neku zaigranost, uvijek sam dijete koliko god da starim. Mogu se spustiti na vaš nivo i to mi je super stvar. I nadam se da će to tako i biti ako nastavim raditi ovaj posao.

UVIJEK ĆU IĆI U KORIST DJECE ČAK AKO TO I UKLJUČUJE KRŠENJE NEKIH PRAVILA KOJE SAM SI U GLAVI ZACRITALA

Anamarija Božić, mlada učiteljica koju ponekad doživljavamo kao prijateljicu, ali puno ju je ljepše sresti na hodniku, nego učiti matematiku u učionici. Simpatična, druželjubiva i razgovorljiva učiteljica Anamarija bila je spremna na intervju bez tabu teme.

1. DRŽITE LI SE UVIJEK PRAVILA?

U školi kršim pravila samo ako idu u korist djeci.

2. ŠTO BISTE BILI DA NISTE UČITELJ?

I da se stoput rodim, uvijek bih se voljela baviti ovime. Ali, recimo bilo bi fora da se bavim nekim profesionalnim voženjem automobilskih utrka. Voziti crosseve negdje po blatu. Doduše, ja jako volim čitati i voljela bih raditi u nekoj staroj knjižnici gdje sve smrdi po starim knjigama i parket škripi pod nogama.

3. ŠTO SE NIKADA NE BISTE USUDILI UČINITI?

Ne bih se usudila raditi eksperiment da sam zakopana ispod zemlje.

4. KOLIKO SE JAKO MOŽETE RAZLJUTITI?

Jako. Niste vidjeli. Ni približno niste vidjeli. Meni dugo treba da se naljutim, ali kad se naljutim, onda potpuno „pode-monim“.

5. JESTE LI SITNIČAVI U ŽIVOTU I POSLU?

Nisam sitničava. Uvijek ću ići u korist djeci čak i ako to uključuje kršenje nekih pravila koje sam si u glavi zacrtala. Ali da, volim da je čist račun.

6. PREPOZNAJETE LI IKADA SEBE U NEKIM SVOJIM UČENICIMA?

Da. Recimo ja sam bila taj tip da sam uvijek provocirala, ali isto tako sam bila jako marljiva i vrijedna.

7. ŠTO NIKAD, BAŠ NIKAD NE BISTE MOGLI RADITI?

S bolesnom malom djecom. To bi me psihičko umaralo. Uvijek imam užasnu potrebu svima pomagati i previše bih se dala u taj posao.

8. KAKVO STE VLADANJE IMALI U OSNOVNOJ ŠKOLI?

Uzorno. Uvijek. Valjda...haha. Ali ne, nisam bila uzorna. Barem ne skroz.

9. JESTE LI BILI U SITUACIJI DA KAZNITE UČENIKA ZA NEŠTO ŠTO STE I SAMI UČINILI U DJETINJSTVU?

Ne. Nikad to ne bih mogla.

10. KAKO OCJENJUJETE SVOJ RAD OCJENOM 1-5?

Tri. Zato što sam još uvijek mlada i neiskusna. Još uvijek imam mnogo za učiti. Smatram da sam na dobrom putu da budem četvorka ili petica, ali zasad sam čvrsta trojka i stojim iza te ocjene.

Lara Plastić, Carla Rosanda, Jan Stojanović, Dino Lovrić, Nolan Ilisić,

8.b

Što je izviđačko čudo? Preživjeti noć bez spačke.

Što je izviđačka spačka? Pročitajte intervju.

Rijetko susrećemo u našoj školi učenike koji su uključeni u izviđački pokret. Bilo nam je zato veoma zanimljivo porazgovarati s Adrianom Mačinom, prijateljem iz 6. c, koji nam je opisao kako izgleda život izviđača i što on sve sa sobom donosi.

* Kada si se upisao u izviđače i što te privuklo?

Točno 17.03.2012. A to pamtim jer mi to piše u izviđačkoj knjižici. Ništa me nije privuklo, mene je mama dovukla!! U početku sam se plašio, ali kasnije sam shvatio da je to za mene jako dobro.

* Čime se izviđači bave?

Svi misle da izviđači samo pale vatru, idu na logorovanje, peku kobasice i preživljavaju u prirodi, ali mi se bavimo i humanitarnim radom, održavamo radionice, pomažemo u socijalnoj samoposluzi i bavimo se različitim aktivnostima.

* Kako ste podijeljeni po grupama u izviđačima?

Mi smo podijeljeni po dobnim skupinama, u najmlađoj grupi su poletarci, zatim su izviđači, onda su istraživači, a najstariji su brđani. Za djevojke vrijede nazivi pčelice, planinke, istraživačice i brđanke. Ja sam u grupi izviđača.

* Koliko vas ima u odredu?

Prije nas je bilo puno više, kad se osnovao odred osamdesetih godina. Danas nas ima oko četrdesetak.

* Koja ti je bila prva značka, tj. iz koje discipline?

Mi smo neprofitna organizacija, plaćamo članarinu da bismo platili najam prostorije. Znački nema jer su skupe. Postoje vještine koje se upisuju u izviđačku knjižicu i kada se sakupi veći broj vještina i skupljenih iskustava, može se nekako dobiti značka, a ja sam je dobio nakon pet godina.

* Kada si dobio maramu?

Ovisi koju. U mom odredu vri-

jede sljedeća pravila - najmlađi imaju samo plavu maramu, izviđači i planinke imaju bijelo-plavu maramu, istraživači imaju plavo-crvenu, a najstariji plavo-žutu.

* Kamo idete na logorovanje?

Nemamo određeno mjesto, idemo na zimovanja, zborovanja i logorovanja s drugim odredima, a bili smo na Fratarskom otoku, na Risnjaku i kod rijeke Kupe.

* Kakav je osjećaj spavati u šatoru usred šume i je li te strah?

Šator nema izolaciju, i kad je vruće, u njemu je kao pod pekom, a po zimi ne dao bog da se nađeš u šatoru bez vreće za spavanje. Najveći noćni strah mi je da se otkaače klinovi i da mi šator odleti. Još jedan noćni strah je da mi netko ne napravi spačku u šatoru – ukrade mi cipele, stavi mi pastu za zube na lice, ...jednom su mi stavili koprive ispred vrata i uletio sam u njih.

* Jesi li ti nekom napravio spačku?

Jesam, to je bila jedna osveta mojim prijateljima...ukrao sam im cipele i stavio sam koprive u njih,

kad su se probudili, našli su cipele i stavili noge u njih...i nakon toga skakali su cijeli dan.

* Kakve su veličine izviđački šatori?

Otprilike metar i pol su visoki, a u njih stanu dvije do tri osobe.

* Koju sve opremu nosiš na logorovanje?

Nosim odjeću, rublje, firestarter (kremeni kres), nožić, porcije za hranu, ćuturicu, karte za briškulu i karte za poker.

* Zašto bi preporučio ostaloj djeci da se uključe u izviđače?

Bolja strana izviđača je to što ima jako puno prijatelja, zabave, boravak u prirodi, puno iskustava i osamostaljenje u snalaženju u prirodi, a loše strane nema.

Petra Pulić, Hana Vlačić, Paola Cukon, Sara Lorencin, 6. a

Izviđači

Izviđači su pokret za djecu, mlade i odrasle. Izviđači se najviše bave upoznavanjem prirode, socijalizacijom djece i učenjem. Postoje različite discipline i znanja izviđača (orijentacija, topografija, čvorovi, učenje o biljnom i životinjskom svijetu i druge izviđačke discipline...), kao i izviđački sportovi (otimanje marama i scoutball).

Ideja o izviđačkom pokretu je začeta 1907. godine kada je Sir Robert Baden Powell održao prvo logorovanje za dječake na otoku Brownsea kod Engleske. Od tada do danas su se izviđači pod krovnom organizacijom WOSM (Svjetska organizacija izviđačkog pokreta) proširili na 216 zemalja i teritorija sa 28 milijuna članova.

Danas su izviđači jedna od najbrojnijih organizacija u svijetu i s njima će svakome biti zabavno.

Adrian Mačina, 6. c

Da sam ja učitelj

Da sam ja učitelj,
u školi bi se proučavali
stripovi i video klipovi.

Povijest high scora
i zvuk motora,
ma kakav Pitagora!

Kad bih ja bio učitelj...
na kemiji bi se miješali sokovi.
Ocjene bi bile mali skokovi,
doista, nitko nam ne bi bio mučitelj,
kad bih ja bio učitelj...

Roman Horvat, 6. d

Da sam ja učiteljica

Voljela bih postati učiteljica,
jer sam škole ljubiteljica.
Djeci sam jako draga,
možda jer sam tako mlada.

Odvela bih djecu na zrak,
jer bi to bilo njima mrak.
Svakoga dana učili bi nešto novo,
te napisali koje slovo.

Škola ne bi bila takva muka,
već bi postala nova nauka.
Svi bi rado čitali knjige
i to bez ikakve brige.

Lako je biti ono što voliš,
ako školu zavoliš.
Bila bih dobra učiteljica
i njihova najbolja prijateljica.

Aurora Carraro, 6. d

Kad budem roditelj

Hoću li biti jednoga dana stroga
mama ili najbolji prijatelj na svijetu?
Tko li to zna? Sudbina neka odluči.
Moja razmišljanja stvore se kada leg-
nem u krevet, a ne mogu ući u dubok
san.

Svatko želi biti dobar roditelj, ali
možda netko i ne dosegne do te uloge.
Razmišljam o budućnosti. Mislim da
ću biti roditelj koji djeci pruža pri-
like - svoju djecu učit ću dobroti, da
je biti dobar veliko blago naše duše, i
da se ne srame ničega. Pobrinut ću se
da im bude toplo i da budu siti. Svojim
djevojčicama radit ću slatke frizure.

Biti roditelj nije lako. Moraš
biti brižan i osigurati djecu. Kada

postaneš roditelj, moraš biti svjes-
tan da igraš veliku ulogu svog života.
Kad budem roditelj, bit ću najsretnija
žena na svijetu.

Andela Dorić, 5. b

Moj najbolji prijatelj i ja

Kada sam prije deset godina
ušao u vrtić, nisam ni slutio da ću
upravo tamo upoznati svog najboljeg
prijatelja. Stari tek godinu dana,
hodajući s noge na nogu, održavajući
ravnotežu, nas dvojica kliknuli smo
na prvu.

U tih pet godina odrastanja u
vrtiću prošli smo puno toga. Dijelili
smo igračke, učili pjesmice, izrađivali
kostime za maškare, sjedili jedan
uz drugoga za vrijeme doručka i
ručka, putovali na izlete, odla-
zili na kazališne predstave... Kada
smo navršili pet godina, roditelji su
nas upisali u školu nogometa. Naše
druženje se osim u vrtiću nastavilo
i kroz sport. Stalni treninzi, utak-
mice i turniri još su nas više zblížili.
Koliko puta mi je samo spasio gol od
suparničkih lopti...to je frend!

Završili su vrtićki dani, krenuli
smo u prvi razred, a u mom razredu
i moj najbolji frend. Bio sam jako sre-
tan što ćemo ići skupa u školu. Kada
bih bio bolestan, javljao bi mi što smo
radili u školi i što imamo za zadaću,
kao i ja njemu. Vikendom bismo spav-
ali jedan kod drugoga. Odlazili bismo
zajedno na utakmice. Zajedno smo
išli u Dinamov ljetni nogometni kamp
u Ravnu Goru. Tamo smo dijelili sobu,
budili ujutro jedan drugoga, provodili
dane zajedno.

Naše prijateljstvo nije nika-
da imalo krizu, nikada se nismo
posvađali niti rekli ružno jedan
drugome. Kada sam prešao igrati
za drugi nogometni klub, dok su me
drugi ljutito i ljubomorno gledali, on
je bio sretan zbog mene i davao mi
je podršku. To je pravi prijatelj! On je
sretan kada sam ja sretan.

Kada sam na kraju četvrtog
razreda saznao da će nas podijeliti
u dvije skupine i da nećemo nastaviti
školovanje u istom razredu, bio sam
jako tužan. Nisam želio da razdvoje
mog prijatelja i mene. Mislio sam:
„ Samo ne njega, on neka bude sa

mnom u grupi!” Tako je na kraju i bilo.
Mog prijatelja su stavili u istu grupa
što je značilo da ćemo opet ići zajed-
no u razred. Bio sam jako sretan.

Iako imam puno prijatelja u
školi, u sportu i privatno, on će uvijek
biti onaj jedan jedini s kojim ću dijeliti
dobro i zlo. On je moj plavooki frend
za cijeli život. Moj prijatelj Arian.

Dominik Jadreško, 5. b

Zašto volim svoju majku?

Ja volim svoju majku
jer je uvijek tu za mene.
Najviše volim mamine oči
jer su me čuvale svake noći.

Jedino me mamin osmijeh grije,
zato sam najsretnija kad se ona
smije.
Od svih drugih mama koje postoje,
mislim da nema bolje od moje.

Jessica Tanushi, 5. c

Zašto volim svoju majku

Kada je nema, jako mi fali,
iako nisam ni tako mali.

Dodirom liječi, toplim pogledom
grije,
moje probleme i brige uvijek spret-
no skrrije.

Nada mnom bdije kad bol me muči,
hrabri me i bodri kad mi se ne uči.

Njoj mogu reći sve tajne moje,
i znam da će ih čuvati kao i svoje.

Kad nešto me muči i kad mi je teško,
ona me samo zagrlj vješto.

Majčina ljubav granica nema i uvi-
jek kaže:

„Ma, riješit ćemo, sine, nema prob-
lema!”

Majka zna točno što mislim i
osjećam,
kako to uspijeva - ni sam ne znam.

Razmišljam o tome i pitam se često:
ima li možda i čulo šesto?

Majka je za mene sve spremna dati,
za mene će se boriti, uz mene stati.

Ljubav je to beskrajna, jaka,
i ponekad je ne razumije čak ni moj
tata.

Za mene živi na ovom planetu

jer ja sam joj, kaže, sve na svijetu.
Zbog svega toga volim je jako
jer majku bi takvu poželio svatko.

Viktor Matić, 5. c

La mattina in casa mia

La mia famiglia ha cinque membri: la mia mamma Lorena, il mio papà Marinko, mio fratello Damian, mio nonno Bepo.

I miei genitori lavorano all'Università. Loro vanno al lavoro con la macchina. Mio fratello va a scuola di economia a Pola. Il mio papà deve dare un passaggio a Damian ogni giorno. Mio nonno mi porta in macchina ogni mattina a scuola. Io arrivo puntuale a scuola. Se sono in ritardo, la mia scusa è che il nonno guida lentamente.

L'anno prossimo io andrò a scuola a Pola in automobile con i miei genitori.

Maria Elena Škare 8.b

Smokva

Kad sam imala pet godina, posjećivala sam svoju baku, zajedno s roditeljima i bratom. Moj brat i ja uvijek bismo sjeli za stol i jeli juhu. Prava poslastica na kraju bile su smokve.

Smokva je bila obavijena zelenim plaštem koji je skrivao sočan plod slasne crvene jezgre. Jezgra je bila okružena bijelim nitima koje kao da su čuvale njene sokove. Široki, tamni listovi smokvinog stabla ukrašavali su vrt i stvarali ugodan hlad iznad moje ljujlačke. Pod tim zelenim sun-cobranom provela sam sate i sate svoga djetinjstva. Moje bezbrižno njihanje prekidalo je tek lajanje susjedovog psa Barnija. Smokva je rasla i širila svoje grane svake godine sve više i šire. Bila je sve bogatija novim plodovima kojima bi me darivala. Tih kasnih ljetnih dana kao da bi mi povratak u vrtić činila puno lakšim. Ručicama sam trgala smokve s nižih grana dok bi mi baka napunila košaricu smokava s onih viših.

I danas kad zaleprša smokvino lišće na vjetru, prisjetim se bakine marame kako joj vijori oko glave dok me veselo dariva smokvama.

Smokve mi zato znače mnogo više od običnog voća. Mnogi čuvaju uspomene u slikama, pismima, nakitu, stvarima...a meni draga sjećanja na bakin osmijeh i njenu beskrajnu ljubav budi njena smokva.

Maria Elene Škare, 8.b

Od prve izgovorene riječi do prve pročitane knjige

Kada sam bila mala, prva riječ koju sam izgovorila bila je Tara. Tako se zove moj pas.

Kako sam rasla, počela sam izgovarati i rečenice. Prvu rečenicu sam izgovorila s godinu i dva mjeseca. U vrtiću sam još uvijek čitala s mamom. Čitale smo bajke o princezama. Prva knjiga koju sam sama pročitala je Enciklopedija o moru. Pročitala sam je u prvom razredu.

I sada kada sam već velika, shvaćam da je jako dobro to što sam toliko čitala. Bez čitanja u životu skoro ništa ne možeš.

Sara Dorić, 4.r. PO Ližnjan

Na dane karnevala

Na dane karnevala sve je uvijek prava šala.

Netko je ovca,
a netko baka bez novca.

Netko je vuk,
a netko pak bijeli luk.

Čak je netko i ruka,
napraviti takav kostim, sigurno je prava muka.

Netko je gazela,
koja je uz svoje mladunče sjela.

Vidio sam čak da je na ulici i jedan lav,
koji se ponaša kao da je mali mrav.

Ima vam i jedan konj
koji ima strašan vonj.

Jedan ima velik slon
koji je ogroman kao kamion.

Mome je pak prijatelju njegova maska
stajala kao prava daska.

Vidio sam i jednoga mudraca,
kojem su uši izgledale kao u margarca.

U jedne je princeze bila lijepa kruna,

a ta princeza zvala se Bruna.
Jedna je djevojčica bila lisica,
koja je bila slatka kao mišica.

Ja sam pak bio govedo,
i svoju ženu na večeru ne odvedo'.

Ovaj je dan zasigurno svima znan,
to je naš najdraži karneval!

Kristijan Pavlović, 6. d

Dani karnevala

Djevojčice i dječaci,
a u stvari - starci.
Vukovi i ovce,
majmun što broji novce,
slonovi, gazele,
svi se na ulici vesele...

Noćni šetač,
komunalni pometač,
repovi i rogovi,
grčki bogovi...

Veselica to je stara,
Kaže čovjek:

„Dajte -
kruha i igara!”
Vrijeme je karnevala!

Roman Horvat, 6. d

Dani karnevala

Karneval, karneval,
strašno neobičan dan.

Ima vam tu gazela, konja,
majmuna, slonova,
ponekad rogata ovca s par ruka
vuče za rep sirotog vuka.

U povorci otac je strašan lav,
a sin mu je malen kao mrav.
Djevojčica s krunom, čudnovata
princeza,
prava je mamina klinceza.

Još mnogo, mnogo takvih bedaka,
pod maskama mudraca,
uživaju i slave karneval,
za njih i još mnoge ljude najveći
festival.

Mnogi šetači i prolaznici,
uživaju u danima karnevala.
Možda je nekome od njih životni
san,
sudjelovati i roktati na ovaj
praznički dan.

Tina Perković, 6. d

Jesen nam je stigla

Evo je, tu je, osjećam njezin miris u zraku, došuljala se neprimjetno i tiho, vidim je na svakom koraku.

Razvukla je šuškavi tepih po svakoj stazi i putu, obojala šume, livade i polja u smeđu, crvenu, narančastu i žutu.

Svojim je šarenim ogrtačem ukasila i dvorište moje, podarila voćkama našim ukusne i mirisne plodove svoje.

Viktor Matić, 5. c

Jessica Tanushi, 5. c

Jesen u mojemu kraju

Nalazim se u svojoj sobi. Osjećam dosadu koja upravlja mojim životom. Još jutros su se nad nebom nadvili tmurni, sivi, tamni oblaci i ne prestaje padati kiša. No, ipak, odlučio sam pogledati, možda je prestala, nisam se ugodno iznenadio, i dalje je nemilosrdno pljuštala i upropaštavala moj dan. Unatoč tome i dalje sam stajao pokraj prozora i promatrao prirodu.

Snažan vjetar skinuo je sve lišće s drveća koje je prekrilo tlo i učinilo ga šarenim. Lišće je letjelo na sve strane, a kapljice kiše su glasno udarale o pločice u dvorištu. Odlučio sam izaći van i malo bolje pogledati prirodu. Mogao se osjetiti miris jučer pokošene trave i šuštanje lišća. Ono je plesalo po tlu ili je poput leptira letjelo s jedne strane dvorišta na drugu. Pokušao sam ih uloviti. Bilo je slabašno, onako mokro, hrapavo i lako lomljivo. No, uljepšalo je krajolik svojim crvenim, žutim, smeđim i narančastim šarama. Opojan miris grožđa ispunio je dvorište. Upravo sam ga mislio ubrati malo, ali u tom trenutku ugledao sam drvo jabuke i

sočne, zrele plodove na njemu koje se nalazilo u susjedovu dvorištu. Preskočio sam ogradu, popeo sam se na stablo i zgrabio jednu jabuku s koje su se cijedile kapljice i pojeo jedan zalogaj koji mi se topio u ustima.

Od tada počeo sam drugačije misliti o jeseni. Prije me je zadovoljavalo samo toplo ljeto i more, a sada uviđam sve više prednosti i ljepota koje nam jesen nosi.

Karlo Lorencin, 8.a

Jesen

Jesen ko jesen, doba dobro, tužno, Jer s njom dolazi vrijeme ružno.

Nestalo je veselja, Ostalo nam je samo puno želja. Došla je magla, brza ko munja, Otjerala sunce, sad s kišom lunja. Ljetni je odmor ko san odnesen, Stigla nam je dosadna jesen!

Paola Cukon, 6.a

Leo Demarin, 5. c

Jesen

Mjesečina nad livadom se ori, dok suhi se list s vjetrom bori. Kiša nad suhom travom će doći, a toplo ljeto morat će proći.

Nema brige, koraci se čuju, to dječaci nove torbe kupuju. Ljuljačka prazna i dalje se njiše, a nakon dugog vremena ploča se briše.

Jesen je došla i baš je fora, dosta mi je više ovoga mora!

Leo Demarin, 5. c

Jesen

Jesen je dama visokog stila. Oko vrata joj ogrlica boje rubina. Zlatni opasač ona ima, a do poda joj haljina meka ko svila.

Izbirljiva u prehrani, samo zdravo pripremi.

Jabuke, kruške, šljive i grožđe ona voli.

Kupusu, bundevi, krumpiru i gljivi, ne može da odoli.

Nosi ona prsluk što joj daje zima.

S vjetrom u kosi, sve nam dužu noć nosi.

Duje Vicković, 5. c

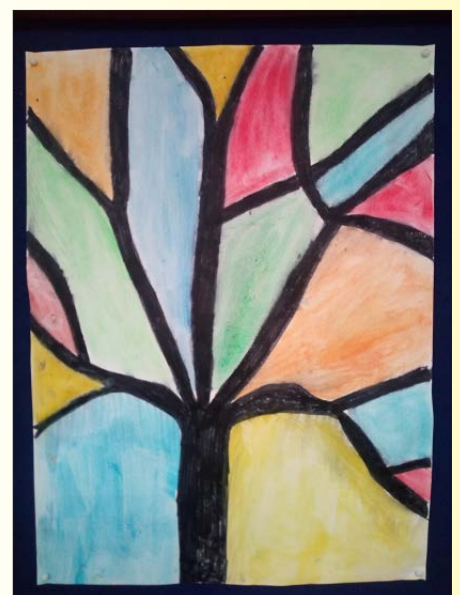

Aleks Demarin, 5. c

Stablo šušti

Stablo šušti, stablo pljušti, stablo se zalijeva, stablo pjeva, stablo zijeva, stablo nema lice, stablo ima lastavice. Stablo ima zraka, stablo ima mraka. Stablu pada lišće dok ga dijete grli, stišće.

Toni Hrelja, 3. r. PŠ Banjole

Gaia Lazarić, 2. r. PŠ Šišan

Snježno jutro

Već sam s prozora vidio kako pada snijeg. Sitne male pahuljice letjele su poput bijele vune. Kada sam izašao van, imao sam što i vidjeti! Vani je pao ledeni i bijeli veo.

Došao je autobus prekriven bijelim snijegom, a u njemu takva ugodna toplina kao da nas je dočekalo žarko sunce i topla čokolada. Ali čim je autobus stao i otvorio svoja vrata, opet je na nas naletio hladan val.

Gabrijel Kapustić, 6. a

David Uzon, 4. r. PŠ Ližnjan

Mrzla je zima zavladala

Bijele pahulje sve gušće padaju, čuju se povici djece koja radosno gledaju van. Zabijelio se tmuran i mračan dan. Radosti našoj nema kraja, sve je oko nas kao iz raja.

Enna Počerek, 6. a

Nikola Perković, 4. r. PŠ Ližnjan

Mali vješti padobranc
pahulje bijele.

Duje Vicković, 5. c

Bijela radost

Probudih se rano, jutro me dočekalo tmurno.

Krstalići bijeli zavijorili su nebom. Zaigrane i nježne iskre snježne. Rijetko pada snijeg u Medulinu, a to čini radosnom ovu zimu.

Iskre na tlu nestaju, možda nam se vrate za koju godinu.

Nicole Črnac, 6. a

Zima nam dolazi

Dok zima ledenim dodirima sve zamrzne, tada se medo u špilji trzne.

Zimi se prije nađe uspavanog puha, nego vrapčić mrvicu kruha.

Niti se sunce baš pojavi jer zima stalno gnjavi.

Vjetrovi pušu, mraz se ne skriva, snijeg pada, a sunce sniva.

Evo na znaje svima, takva vam je zima!

Paola Cvjetković, 3. r. PŠ Banjole

Zima nam dolazi i gusta maglica pada, a najljepše je doba zimskih dana. Smrznuta jezera, po njima klizaljke spretnih klizača klizu. Dolazi hladno vrijeme, pale se kamini.

Kiša pada, po lokvicama gazimo. Dok vjetar na granama muziku stvara, kapljice kiše bistre kao suze prate ga u ritmu i plešu. Ali ništa se ne može mjeriti sa snijegom i ledom, to su najljepše radosti zimi!

Ivan Porbić, 3. r. PŠ Banjole

Zima dolazi, ujutro injem pozdravlja đake. Vjetar svakog jutra upozorava:

Zima dolazi! Spremite se za hladnu zimu,

pahulja punu, maglovitu, smrznutu...

Zima se polako šulja ulicama praznim i tiho tjera jesen. Za njom ostaje samo ledeni trag. Ponekad vjetar zapuhne i zajedno sa zimom preuzme glavno mjesto. Pokoja pahulja zaluta, a njeni prijatelji već grade bijeli pokrivač. Zima nam dolazi.

Milan Taljat, 3. r. PŠ Banjole

Aleks Demarin, 5. c

Snijeg u Medulinu

Ja sam slikar proljeća

Bio je divan proljetni sunčan dan. Bijeli su oblaci plutali plavim nebom. Uzela sam svoju paletu, vodene bojice i krenula na veliku livadu. Smjestila sam se pokraj potoka i počela slikati. Naslikala sam žuto cvijeće na koje su sletjele marljive pčele. Naslikala sam zeleno lišće djeteline i bumbare koji su veselo zujali. Igram se tako, dodajem jednu boju drugoj i pretvaram svoju sliku u malo umjetničko djelo. Nanosim kistom još vedrih, toplih i svijetlih boja. Sliku sam završila i sretna sam kad pogledam proljeće koje su moje ruke naslikale.

Matea Šikljan, 3. r.

Ja sam slikar proljeća

Proljeće je raznih boja, u rukama mi je paleta moja.

Na papiru puno pčela, bumbara, listića i cvijeća,

za sve ih izbrojiti treba ti leća.

Sunce, oblaci, potočić, vodene boje, to su misli moje.

Igram se cijeli dan, do mraka se ne vraćam u stan.

Sliku pretvorim u umjetničko djelo, prije ovih stihova baš mi se jelo.

Slikam, nanosim, dodajem palete, nakon rada to se pomete.

Vesela djeca vedro se smiju, od topline vani oni se griju.

Svjetlina i sunčane zrake daju inspiraciju, marljive ručice slikaju: žute, bijele,

plave i zelene cvjetove.

Rocco Antelli, 3.r. PO Šišan

Kos

Kos je jedna vesela ptica stanarica. Može ga se često posvuda vidjeti kako traži crviće.

Ima crno perje kao katran, i žuti, često zemljom uprljani, kljun. Mi, tu na selu, smatramo ga štetčinom, ali i seoskim zabavljačem. Veoma je druželjubiv i voli se igrati. Pusti da mu se približiš, a onda prhne i u trenu se stvori na drugoj grani. Ne volimo ga zato što je grožđe njegova slabost.

Plasimo ga CD-ovima i umjetnim vranama, ali ništa. On i dalje marljivo zoblje grožđe. Kosići znaju biti i podosta okruglasti. Kad se najedu grožđa, napušu se kao balon.

Oni su naši seoski lopovčići, ali selo ne bi bilo isto bez njih.

Ljubomir Grgorinić Rađen, 4. r.

PO Ližnjan

Zeleno čudo iz pupoljka stvoreno lišće.

Duje Vicković, 5. c

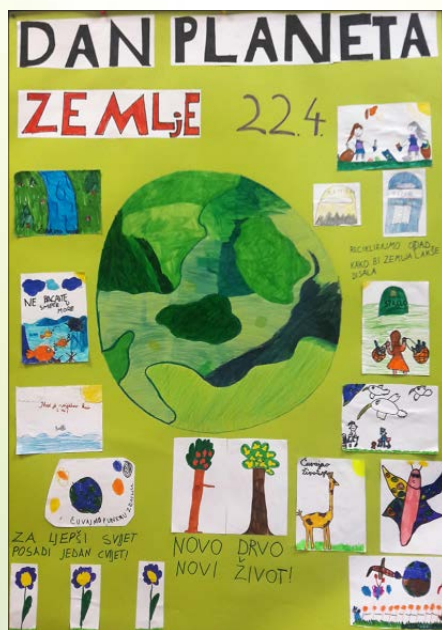
Kad bih mogla letjeti

Kad bih mogla letjeti, divila bih se ljepoti svijeta. Letjela bih oko šuma kao mala sjenica. S lastavicama bih letjela na topli jug, a potom bih se vratila u svoju lijepu domovinu.

Gledala bih dugu s najljepše visine i skrivala bih se iza oblaka. Ponekad bih se čak spustila pokraj vodopada, ali ne bih smočila svoja predivna krila.

Kad bi došao red na školu, odmah bih na krov poletjela. Svi bi rekli u čudu: „Kakva je to djevojčica s krilima?“ A ja bih samo uživala u svojim čarolijama.

Enia Rabar, 5. b

Dan planeta Zemlje, 1. i 3. r. PŠ Šišan

Eleonora Chiara Bakalović, 3. r.

PŠ Banjole

Andrea Vilić, 7. b

Nicole Črnac, 6. a

Emma Kružec Jusufi, 6. b

Gaia Lazarić, 2. r. PŠ Šišan

ISTRO NAŠA

Istro moja

Moja zemlja, puna svakog blaga,
posebna si, mom si srcu draga.
Dala si mi more,
rijeke i planine.

Uživam u toj grudi
i ponosim se tobom.
Istro moja, zemljo dobrih ljudi,
svaki se moj dan uvijek s tobom
budi.

Tu je moj cili svit,
Istrijan sam ponosan
i vajka ću to bit.

Igor Stojanović, 5. c

MOJA ZEMLJA

Zemlja.
Lijepa, šarena.
Sija, veseli, nasmijava.
Volim svoju prelijepu zemlju.
Ljubav.

*Antonija Mijandrušić,
4.r., PO Ližnjan*

MOJA DOMOVINA

Domovina je zemlja u kojoj sam
se rodila i u kojoj živim. Tu žive i moji
roditelji, brat, rođaci i svi moji pri-
jatelji. Moja domovina je jako lijepa.
Ima prekrasno plavo more i otoke, ali
i planine i nizine. Volim putovati po
svojoj domovini jer ima puno lijepih
mjestâ. Moja domovina Hrvatska je
najljepša na svijetu.

Mia Radulović, 4. r., PO Ližnjan

Moj zavičaj

Moj zavičaj je Istra. Istra je pre-
divan poluotok.

Istra se nalazi na Jadranskom
moru i zbog kupanja i raznih zanim-
ljivosti u nju dolazi puno turista. Mi
imamo duga topla ljeta i blage zime.
Naša Istra ima i jako lijepe otoke kao
što su: Crveni otok i Brijunsko otočje.
Na Velikom Brijunu imamo prelijepu
prirodu i mali zoološki vrt. Istra ima
predivne slapove i rijeke, nizine, uz-
visine i planinu Čićariju.

Katia Naumović, 7. a

Lara Miota, 7. a

Pula je najveći grad u Istri i
ima poznatu Arenu i puno drugih
građevina koje su nam ostavili stari
Rimljani i Austro-Ugarska Monarhija.

Glavni grad Istre je Pazin i nalazi
se u unutrašnjosti Istre. Unutrašnjost
Istre ima bajkovite gradiće koji se na-
laze na uzvisinama kao što su: Moto-
vun, Labin, Grožnjan.

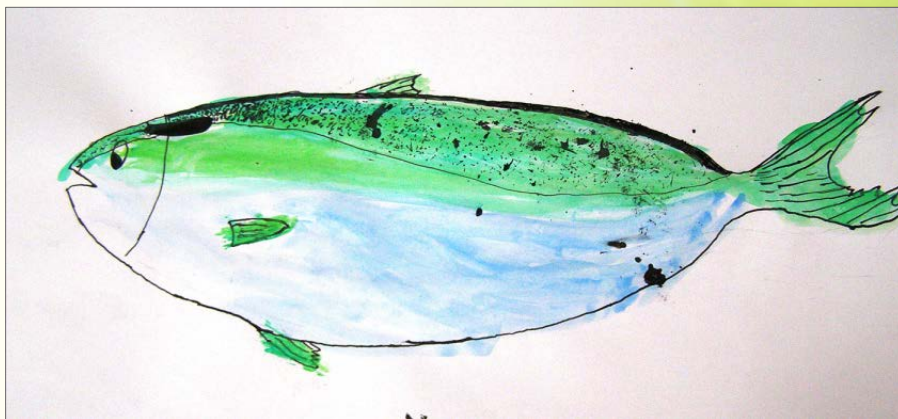
Mi u Istri rado jedemo fuže,
pljukance, posutice, raviole, bakalar,
ribu, pršut, kozji sir, ombolo, koba-
sice i šugo od kokoši ili divljači. Slad-
imo se cukerančićima, kroštulama i
fritulama. To je sve jako ukusno.

Jako volim svoj zavičaj. Moj je
zavičaj jedan jedini, a to je Istra!

*Eleonora Chiara Bakalović, 3. r.
PŠ Banjole*

Andela Dorić, 5. b

Nika Gornik, 4. r.

NAJDRAŽE NAŠE ČA

Milan Taljat, 3. r. PŠ Banjole

Pršuta, sira, rakije, domaćega vina, kobasic, meda, od ulja, mesa do boškarina.

Balun plešu, na roženice i mih sviru, na tanko i debelo kantaju, domaće beside i svoje „ča“ štimaju.

Moja Istra ima sve: visoke gore i modro more, boške i brajde zelene, zemlje bile, sive i crljene.

Ko bi stija znati kakov je raj, dođi u moju Istru i s namin na tanko i debelo zakantaju.

Viktor Matić, 5. c

Dva malina

Na kraju rive malin stoji,
I čuda on lit već broi.

Drito gleda u svojega starega
kompanjona
kega nisu još rivali pomladiti
pa ne more svoja lita skriti.

Gledaju se njih dva svakega dana,
ali još vajak su si daleko.
Ne moru si ni jenu besidu reći,
jer ne moru jedan do drugoga
doteći.

Hana Vlačić, 6.a

Cuka

Velika, žuta cuka u mojen vrtu
reste,
samo ča me ne prireste.

Pobrati bin je stija
i svojoj materi ponija.

Speći će mi kolač slatki
kega voli poisti svaki.

Za noć vještica oči i zube ću joj
načiniti
i sviću u njoj zapaliti.

Svitlit će mi cilu noć
i kad spati buden mora poč.

Mauro Crnobori, 3. r. PŠ Banjole

Dite z Istre

Moja je Istra najlipša na svitu,
sva u grojzu, ulikami
i smokvama u litu.

Najlipše je more,
najbolji pršut, vino i ulje,
kad ih ideš i piješ,
živiš napro dulje.

Tu su dica i ljudi štabeli,
vajka dobre volje,
nidan od Istrijana ne živi bolje.

Milan Bulić, 5. c

Istra je meni sve

Istra je meni sve na svitu oven,
tu san ja doma, tu svoj san na svo-
jen.

Kad me već pitaš, reći ti moran,
na Zemlji ovoj ja lišvega kraja ne
znan.

Istra je moja zemaljski raj,
ko mi ne viruješ, dođi, provaj.

Ljudi su vridni, delati znaju,
svega i svačega doma imaju.

Beside po medulinski

Paola Cvjetković, 3. r. PŠ Banjole

Jena barka

Tamo
na kraju medulinske rive,
na srid starega mula,
valja koli Mižerije,
mež miljar njih
jena barka se njiše.

To ni jena barka s kon se gremo
kupati,
to ni ona barka s kon gremo ribu
loviti,
to je ona najlišva barka
s kojom moremo cili svit pasati
i s kon
spod miljar zvizda
i spod velikega plavega neba
moremo sanjati i sanjati.

Sara Lorencin, 6. a

Potle devet lit

Ma ča je to?
Snig u Medulinu!?
Potle toliko lit
i koli nas je riva!

Svi tečemo,
Vičemo,
Od sriće se smijemo
Na svi glas:
Snig je pa koli nas!

I profešoreša je kuntenta,
i njoj je napro drago,
zajno je libre zaprla,
barkune otprla,

snig pozdravila
i s dicon
van potekla.

To je dan
ča ćemo svi zapoštati.
Lipo je bilo,
Magari je malo duralo,
U snigu uživati!

Petra Pulić, 6. a

Kažun

Na srid njive stoji
mala hiža od stine
i broji
svoja lita i zime.

Vitri dok pušu i daž pada
svaki čovik u njoj
najde zaklon i mir od svakega jada.
Naši stari u njoj su blago držali,
ordenje čuvali,
složni skupa bili
i bilicu pili.

Čuvajmo naše kažune kako i stari,
da naša dica znadu koliko su njini
za cilega života dali.

Ana Marija Mijandrušić, 7. a

Malin

Tamo na rivi, valje na kraju,
stoji stari malin kako u rajju.
Nikad je napro štiman bija
dok je žito u muku mlija.
Od svih krajih ljudi bi došli
I s punin vričan muke
nazad doma pošli.
Čuda je lit od onda pasalo
od starega malina ostalo je malo.
Jadra se više nisu vrtila,
Šenicu i žito više nisu mlila.
Ma prije nego je propa do kraja,
Dobri ljudi su mu dali kuraja.
Nova jadra su mu načinili
Domislili su se kako su nikada mlili.
I sada kunteat na rivi stoji
i cilo lito srične dane broi.

Emili Radolović, 6. a

Eleonora Chiara Bakalović, 3. r. PŠ Banjole

Korak po korak

Korak po korak
kao mala "složna grupa"
do kraja osnovne
dogurali smo skupa.

U klupe smo sjeli
ozarenih lica,
a sad nam je put do škole
najmračnija ulica.

Prošli smo kroz mnogo smijeha,
ali i problema;
pamtit će nas dugo svi,
tu dileme nema.

Vladanje je bilo
daleko od zlata;
spavaju li mirno
svaka školska vrata?

Ali nema veze
u tome je i bit
važno je da sutra već
ne postanemo mit.

Zato kad sjetiš se razreda svog
ne daj da ti suza krene,
nek' ti u sjećanju ostanu
samo najljepše uspomene.

Karlo Lorencin, 8. a

Na kraju puta dugog osam godina

(ulomci iz posljednje školske
zadaće)

Bila je to avantura. A sve avanture zaslužuju biti u jednoj knjizi. Osnovnoškolsko obrazovanje je jedna knjiga, a moje izdanje je u najmanju ruku bilo posebno i moja knjiga me sa sigurnošću promijenila.

Slavna generacija bekavaca. Od nas dvadeset i sedmero dvadeset i troje je izguralo do kraja. Zajedno smo odrastali, mijenjali se i sazrijevali provodeći svaki dan zajedno, ni sluteći koliko nas to zbližava. Svi smo postali jedna obitelj. Ja sam shvatila što je važno i što nije, učvrstila svoje stavove, razvila osobnost, počela izrastati u zrelu osobu. Naravno da nije sve bilo tako poetično, slatko i lijepo. Bilo je puno mučenja, vikanja,

prekoravanja, ali bilo je puno veselja, smijeha (tu velike zasluge pripadaju Janu) i proslava rođendana. Svako malo iz učionice bi se orila pjesma „Sretan rođendan...“.

Iako u napomenama u našem dnevniku ima dovoljno sadržaja za napisati cijeli roman, na izletima bismo se uvijek iskazali, bili smo oni koji su priređivali najbolje zabave i koji su se najbolje provodili.

I čini se da ovdje završavam. Mi smo uvijek voljeli biti dramatični. I sad krećemo u srednju školu. Osjećam se odraslo, zrelo i pametno, ali svejedno ostajem cura koja voli Harry Pottera baš kao i prije osam godina.

Carla Rosanda, 8. b

Uvijek sam volio promatrati ljude, slušati njihova razmišljanja i stavove, uočavati njihov razvoj i promjene, a time bih se volio baviti u budućnosti. Tema današnjeg sastavka je moj razvoj i moja promjena - što sam naučio u proteklih osam godina.

Prvi i drugi razred svima su ostali kao daleka uspomena. U odnosu na Jana 25. travnja 2011. i današnjeg Jana - velika je razlika. Bio sam mali razmaženi dečko, provokatorski nastrojen, koji je uvijek volio zezati druge, ali u granicama koje meni tada nisu bile jasne i nisam znao kolike trebaju biti. Nisam volio pisati domaće zadaće i učiti, ali sam uvijek na satu pratio i slušao. Bio sam društven tip, uvijek sam volio zabavu i druženja te su mi svi bili prijatelji i svima sam ja bio prijatelj. Kad je došao dan da krenem iz Banjola u školu Medulin, polako me uhvatio strah i trema.

Peti razred bio je moj raspad sistema. Budući da na mene jako utječu društvo i sredina u kojoj se nalazim, a dogodile su se velike promjene, nova škola, novi prijatelji, novi učitelji, novi predmeti doveli su do toga da sam popustio u školi, što mi nije bilo potrebno.

Sedmi razred bio je moj spas i moj početak. Taj me razred učinio odraslijim, a razlog je taj što učitelji nisu popuštali, uvijek je prevladavao red, rad i disciplina, a kod nekih učitelja krv, znoj i suze. Sve to bilo mi je potrebno i nedostajalo mi kako bih mogao razvijati svoja razmišljanja,

kako bih bio vrijedan i trudio se. Problemi koji nisu donosili dobro i nisam imao koristi od njih - odlazili su. Problemi koji su mi pomagali i imao sam koristi od njih - dolazili su. Kao razred, odnosno zajednica, sve se dobro formiralo i mislim da djelujemo odlično i napredno usporedivši to s petim razredom.

Druženja, smijanja, dogovaranja, laganja, paljenja, razbijanja, pričanja pod satom...čine sjećanja na ovih osam godina koje ću pamtit kao nešto najvažnije, ovih značajnih, nezaboravnih i zahvalnih godina koje su nas vodile na pravi put.

Jan Stojanović, 8. b

Nalazimo se na kraju puta dugog osam godina koje su, iako duge, proletjele mi pred očima. A sada, osvrćemo se na vrijeme provedeno u osnovnoj školi, vrijeme koje su obilježile mnoge prilike i neprilike, suviše brojne da bi ih se smjestilo u samo jedan sastavak, koje su nas oblikovale u ono što jesmo danas.

Počeli smo kao raštrkan razred, nikad najslopniji đaci, konstantno suparnici, s mnogo nesuglasica, svađa i prepirki. Ali tijekom godina naučili smo se sve više slagati i surađivati jedni s drugima, međusobno se poštivati i razumijevati, a pritom stvorili neka nezaboravna prijateljstva i uspomene.

Provodeći vrijeme uz različite osobnosti, ne samo da sam naučila nešto o njima, nego i o sebi. Naučila sam da je bitno znati što želiš i ne posustajati na putu, naučila sam da iz svake neugodne situacije postoji izlaz, samo moramo biti dovoljno snalažljivi da ga pronademo, naučila sam da je važno imati pozitivnu sliku o sebi i graditi samopouzdanje i ne dati nikome da ga sruši, naučila sam da je bitno zauzeti vlastite stavove i pouzdati se u vlastitu prosudbu, ali i ne zanemarivati tuđu. No, također, bitno je uz sebe imati ljude koji također vjeruju u tebe, s kojima možeš razgovarati, smijati se i biti svoj, ljude koje nazivamo prijateljima.

Lara Plastić, 8.b

Razgovor s književnicom Bojanom Meandžijom

Bojana Meandžija, suvremena hrvatska književnica, gostovala je u našoj školi i predstavila svoj autobiografski roman *Trči! Ne čekaj me*. Govorila nam je o ratnim godinama koje je provela u skloništu gdje je i napisala prve rečenice romana, na letvicama drvarnice a tamo stoje i danas. Rođena je 1978. godine u Karlovcu, objavila je dva romana *Veliki kraljević* 2007. i *Trči! Ne čekaj me* 2009. godine.

MENE NADAHNJUJE STVARNI ŽIVOT

KAKVI STE BILI KAO DIJETE?

Bila sam jako sramežljiva i povučena i da mi je netko rekao da ću ovo raditi jednoga dana, da ću stati pred vas i održati sat, rekla bih da to nije moguće.

JESTE LI VOLJELI KAO DIJETE ČITATI I KOJA VAM JE KNJIGA BILA U DJETINJSTVU NAJDRAŽA?

Da, voljela sam čitati i maštata. Kao dijete često sam se igrala, pisala bih neki tekst na svitku, zamotala ga, onda bih na konju jahala do dvorca i tamo svitak otvarala i čitala... Svaka je knjiga na svoj način lijepa, a ako ćete me baš pitati koje su mi najdraže knjige, to su *Mali princ* i *Galeb Jonathan Livingston*.

U ČEMU PRONALAZITE NADAHNUĆE ZA PISANJE?

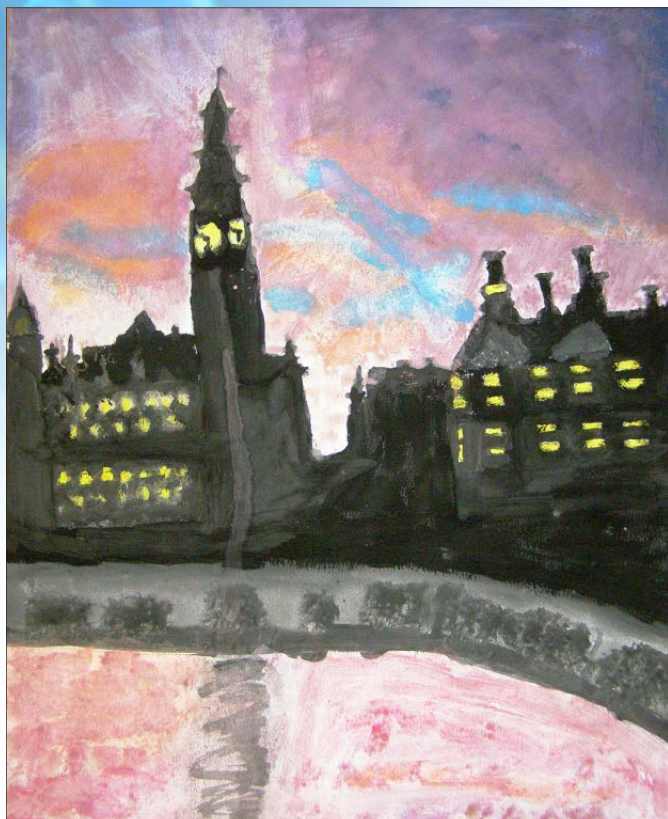
Ja ne znam izmišljati. Divim se ljudima koji su iz mašte stvorili čudesan svijet, kao npr. *Gospodar*

prstenova, ali ja to ne mogu iz razlog što se ne mogu staviti u taj dio mašte. Mene nadahnjuju stvarne priče i ako mi ispričaš neku zgodu koju si stvarno doživio, a da se meni učini zgodna, i da se iz toga može izvući poanta ili poruka, na temelju toga ću napisati roman. To mi je vodilja. Jedva čekam ljetne praznike da mogu u miru pisati dva i pol mjeseca. Zanimljivo je kod pisanja da moraš biti ili jako, jako tužan ili jako sretan, emocije moraju biti u plusu ili u minusu.

RAT JE TOLIKO GROZNA POJAVA, RAT JE RAT, NE MOŽE BITI MANJI ILI VEĆI, TO JE NEŠTO NAJSTRAŠNIJE ŠTO TI SE MOŽE DOGODITI

ŠTO NAJVIŠE PAMTITE IZ RATNIH DANA?

Čekali smo Božić i Novu godinu. Inače smo rođendane slavili u podrumu, a jedina želja nam je bila da se ne zapuca, da mama i tata ne siđu, da budemo bar jedan dan malo sami. Znali smo da kad imamo takve proslave, roditelji neće dolaziti. Tada smo čuli lift kako se spušta, a znali smo da nije nitko od roditelja. Inače, grad je bio pun snajperista. Nas je bilo četrdesetak u dvije prostorije. Mi smo se u par minuta posakrivali i doslovno nismo disali dok smo slušali nepoznate korake kako prilaze vratima iza kojih smo se skrivali i kako se udaljavaju. Nakon petnaestak minuta stariji dečki su izašli potražiti roditelje. Da je bio netko iz zgrade ili od roditelja, bio bi se javio.

Alma Reka, 8. c

AKO ĆETE NEKOM POMAGATI, POŠALJITE MU NEŠTO ŠTO I VI VOLITE JESTI

Šezdesetak metara od naše zgrade nalazila se vojarna, i najveći postotak granata završavao je u našoj zgradi. Mi smo znali po zvuku koja je granata i koji je zvuk kojeg metka. Nas dvjestotinjak ljudi u skloništu bilo je bez hrane. Nije bilo inače doljno hrane jer su trgovine bile 80 posto uništene. Jednog dana domar je zamolio sve ljude da oformimo svoj interni dućan. Te noći je hrane nestalo i jeli smo američke kekse koji su bili nesjestivi. Nisi mogao ništa kupiti, moja baka je u pet ujutro ustajala i čekala pred Crvenim križem da kupi kruh, a dobivali smo kilu i pol kruha za nas petero.

DIJETE NIJE ZASLUŽILO RAZMIŠLJATI HOĆE LI MU NETKO PREŽIVJETI ILI NEĆE, NEGO SAMO IGRATI SE

Najviše me pogađa kad pričam o svojoj sestri, imala je nepunih pet godina. Prilikom uzbune poletjeli smo u podrum i ja sam je nosila u jednoj ruci držeći je za jaknu. U takvim situacijama imaš nadljudsku snagu. Kad sam je spustila, pala sam u nesvijest. Ona je otišla do susjeda koji je imao kani-star s vodom, smočila krpu i močila me po čelu. To mi je bilo najteže. Rat je grozna pojava gdje god se i kad god se dešava, pogotovo kad su djeca u pitanju. Zato sam napisala ovu knjigu s ratnom tematikom, ali ne u vojnom smislu već osobnom, kako smo ga mi proživjeli.

BUDITE NASMIJANI I VESELI

VOLITE LI SUSRETE S DJECOM U ŠKOLI?

Naravno! Pitali su me u jednom televizijskom intervjuu može li se živjeti od pisanja. Kad doživiš to da čuješ zvono i da se ni jedno dijete ne pomakne ili vidim dijete kako ide s mojom knjigom u ruci...od toga se živi!

KOJE SU VAŠE PORUKE DJECI?

Da budete nasmijani i veseli i da takvi idete kroz život! Nikad ne znate što vam se može dogoditi. Oko nas su stvari na koje ne obraćamo pažnju, podrazumijevamo ih, a netko možda nema auto, ne može na more... Ja to nisam osvijestila do trenutka rata, a onda doživiš da poželiš jesti nešto toplo, pa makar toplu vodu...Jednom je uletio moj tata u sklonište i skinuo čizmu, ja sam skinula tenisicu da si ugrijem nogu u njegovoj čizmi....toliko je bila zima. Ne želim vas plašiti, već želim da osvijestite što sve imate.

Sara Lorencin, Petra Pulić, Paola Cukon, 6. a, Jan Stojanović, Lara Plastić, Carla Rosanda, 8. b

Stope u pepelu

Ulazim u grad. Nebo su prekrili tamni oblaci kao da se iza njih sunce nije skrivalo svih ovih godina. Slušam sebe kako dišem. Izbezumi me misao da u mojoj blizini nema nikoga tko će narušiti spokojnu tišinu.

Prolazim između ruševina zamišljajući ih u njihovu boljem svjetlu. Ispred sebe vidim djecu koja se bezbrižno igraju na travnjaku obasjanom popodnevnim sunčevim zrakama i dvije starice što uživaju u svom slobodnom vremenu. U mojoj glavi stvorila su se sjećanja koja su se nekada činila sretnim, a sada bude samo nemir. Iz mašte me u stvarnost vraća neugodan miris dima što ispred mene stvara maglovitu sliku koja mi daje nadu da će se preda mnom ukazati nekakav oblik života osim drveća koje se snažno probija kroz porušene krovove kuća. To je ne tako davno bio nečiji dom u kojem je ta osoba proživjela sve najbolje trenutke života, a sada ja kročim po njegovim ostacima prekrivenim pepelom u kojima je skriveno sve ono što je nekada ovaj grad bio. Svaka kuća, svaki kutak, prijateljstvo, obitelj i ljubav. Ovaj grad nisu uništile borbe i granate, već prošlost svakog nekadašnjeg stanovnika koja je sraunjena sa zemljom. Kapljica kiše udara o tlo poput groma u beskrajnoj tišini. Leševi razbacani po tlu u meni stvaraju grozan prizor koji me tjera da otiđem iz grada. Zaboravih da sam došao upravo iz razloga da im se ponaosob zahvalim što je moj dom ostao zaštićen iako znam da me ne mogu čuti.

Zbog njih sam tu, zbog njih sad dišem. U njihovu gradu života nema, ali to ne znači da se neće vratiti. Ostalo je najbitnije, ostala je nada da će Vukovar ponovno biti Vukovar.

Karlo Lorencin, 8.a

Novi klinac

Igrani film *Novi klinac* redatelja Rudija Rosenberga spoj je drame i komedije a govori o uklapanju trinaestogodišnjaka Benoita u novu sredinu. Sa svojom obitelji iz provincije dolazi u Pariz i nailazi na niz problema u novoj školi. Nakon više pokušaja da se sprijatelji i uklopi u društvo svoje nove prijatelje pronalazi među djecom koja su usamljena i neshvaćena. Susreće se s grupom nasilnika koju predvodi Charles, ali vrlo brzo uviđa da mu društvo takvih ne odgovara. Joshua od prvog se dana pokušava sprijateljiti s Benoitom, što mu u početku ne uspijeva. Kasnije Benoit uviđa da je on pravi i iskren prijatelj za njega. Constantin želi osnovati zbor i kandidira se za predsjednika razreda što mu ne uspijeva, no na kraju uspijeva osnovati zbor. U razred dolazi hendikepirana učenica Aglaee koja usprkos svojim poteškoćama daje sve od sebe da se uklopi i upada u oko Constantinu, a kasnije se zaljubljuje jedno u drugo. Sprijateljivši se međusobno, njih četvero kroz različite dogodovštine bolje se upoznaju i jedni uz druge postaju otvoreniji i samopouzdaniji. Johanna je djevojčica koja se doselila iz Švedske u koju se Benoit zaljubljuje, ali ona se počinje družiti s Charlesom koji je školski nasilnik i sa svojom grupom svaki dan zlostavlja Joshuu i ostale učenike škole.

U filmu su dotaknute različite teme: problem odrastanja, vršnjačkog nasilja i odnosa među novim prijateljima. Većinu svojih problema rješavaju kroz šalu i smijeh, što pridonosi humorističnoj strani filma. Neke teške trenutke u odrastanju redatelj prikazuje kroz smiješne scene kada se likovi zabavljaju na tulumu ili kada ujak uči dečke kako postupati s djevojkama.

Film nam se svidio, na duhovit način prikazuje ozbiljan problem vršnjačkog nasilja i integracije u društvo te nas je potaknuo na razmišljanje o sličnim situacijama koje smo tijekom osnovne škole doživjeli.

Lara Plastić, Jan Stojanović, Nolan Ilisić, Dino Lovrić, 8. b

Dan ružičastih majica

Na inicijativu školske psihologinje Tanje Đoić učenici naše škole obilježili su kratkim predavanjem i radionicama Dan ružičastih majica. Svoje su poruke nenasilju napisali i izložili u hodnicima škole, a 28. veljače najbolje su poruke pročitane i nagrađene na prigodnoj svečanosti.

NASILJE NEMOJ PROVODITI, NITI GA DOZVOLITI. NASILNIK NIJE FORA, ZBOG NJEGA DRUGI TRPJETI MORA. ZAMISLI DA SI TI TAJ NETKO, ŠTO BI TAD NASILJU REKAO?

SAMANTA PERCAN, 8. b

NASILJE NIJE RJEŠENJE ZA SVE POSTOJI OBJAŠNJENJE!

NIKA GORNIK, 4 r.

PRIJATELJA NASILJEM NAĆI NEĆEŠ, DOBAR BUDI PA NEKOGA SREST ĆEŠ!

TAJA UŠIĆ, 5. B

KAO NASILNIK SE NISI RODIO, NASILNIK SI POSTAO. UVIJEK SE MOŽEŠ PROMIJENITI!

DAVID BOLKOVIĆ, 6.A

NEKA SVI BUDU KARVI JESU BEZ IKAKVIH OSUĐIVANJA I PREDRASUDA!

NINO PERKOVIĆ, 7.A

DOSTA NASILJA I DRUGIH SVAĐA, SAMO SE IZ DOBRIH ODNOSA PRIJATELJSTVO RAĐA!

DONNA BULIĆ, 8.B

NEMOJ SE TRUDITI NASILJE BUDITI, NEMOJ ODUSTATI, NAPADAČ ĆE POSUSTATI!

CARLA ROSANDA, 8.B

SVATKO ZASLUŽUJE BITI TRETIRAN JEDNAKO, KAD BI BILO TAKO, NASILJE BI BILA SAMO SRAMOTA ONOGA TRO GA ČINI!

LUCIJA LOVRINOV, 8.C

NE UZRUJAVAJTE SE OKO NASILNIKA, ONI U VAMA VIDE ONO ŠTO NJIMA NEDOSTAJE!

ALMA REKA, 8.C

NEMOJ SE TUĆI I ISPRAVNO ODLUČI!

SARA ČOBAN SKOKO, 5.C

SRETNO, PRVAŠI!

1. a Matične škole

Prijem učenika u prvi razred

Prvi susret sa školom protekao je svečano i s puno uzbuđenja za sve prvašice, kao i za njihove roditelje i nove učiteljice. Uz pozdravni govor ravnateljice škole Dragice Dorić koja je svima poželjela uspješan rad i uz prigodan školski program, novu generaciju naših učenika dočekala je topla dobrodošlica i dobre želje da hrabro zakorače u svijet znanja i učenja.

Prve razrede matične škole vode učiteljice Marinika Brgles i Dolores Modrušan, u PŠ Ližnjan Dubravka Karčić, PŠ Banjole Ivana Radola i PŠ Šišan Nataša Zenzerović. Svima želimo vesele i uspješne školske dane!

1. b Matične škole

PŠ Banjole

PŠ Ližnjan

PŠ Šišan

Festival znanosti

17. 4. 2018. naša je škola sudjelovala na Festivalu znanosti na Politehničkom fakultetu u Puli. Učenici 6. razreda OŠ dr. Mate Demarina i produženi boravak PO Banjole otvorili su program dramatičnom knjige koju su ilustrirali uz mentorstvo učiteljica Jasminke Zović i Martine Jakovčić, profesora povijesti Davida Orlovića, a tekst je napisala pjesnikinja Marija Družeta.

Knjiga nosi naslov *Mića štorija o šotomarinu i oživljava povijest Pule, pulskog Arsenala (današnjeg Uljanika), stvarnih i zamišljenih osoba smještenih u 1904. godinu. Priča je to o inženjeru ratne mornarice Siegfriedu Popperu koji je napravio nacrt za podmornicu koja je trebala biti izrađena u pulskom Arsenalu i o radnicima koji su mukotrpno radili teške poslove da prehrane obitelj. Podmornicu nisu nikad izradili, jer je izabran jeftiniji projekt, ali su učenici naše škole napravili maketu podmornice MTK 1904 od recikliranog materijala, upravo prema nacrtu izrađenom u pulskom Arsenalu. U izradi modela podmornice sudjelovali su učenici 6. c razreda te 4. i 3. razreda PŠ Banjole.*

Maketa podmornice MTK 1904

Prezentacija na obilježavanju Dana škole

Noć knjige 2018.

Sinoć je u našoj školi obilježen Svjetski dan knjige i autorskih prava. U niz različitih aktivnosti tijekom večeri sudjelovalo je stotinjak učenika.

Drugi razred s čiteljicom A. Peruško ugostio je književnika g. Ognjena Rađena. Upoznao nas je s vrstama knjiga i načinu kako one nastaju. Djecu je zanimalo kako su on i njegova obitelj izdali knjigu. Učenici su napravili svoju slikovnicu na temu najdraže knjige, nacrtali su sebe kako čitaju i uče, kako vide knjigu u budućnosti te su svoje uratke poklonili gostu.

Trećaši su s učiteljicom B. Puškadijom ugostili članove udruge MedulinArt s kojima su razgovarali o različitim medijima i njihovom korištenju. Pogledali su film "Fantastične leteće knjige g. Morrisa Lessmorea", a na kraju je slijedio kviz znanja o pročitanim bajkama. U pidžamama opuštenoj atmosferi brzo je proteklo vrijeme.

Četvrti je razred sa svojom učiteljicom V. Privrat sudjelovao u izradi taktilne slikovnice za slijepe i slabovidne "Mala crvena koka i zrno pšenice". Radionicu je vodila učiteljica Marija Papac, a sudionici su se upoznali s posebnostima taktilne slikovnice te potrebama slijepe i slabovidne djece za čitanjem.

Učenici od 5. do 8. razreda sudjelovali su u potrazi za blagom u organizaciji knjižnice. Tragajući po školi za skrivenim QR kodovima, odgovarali su na zadatke i na kraju uspoređivali tko je pronašao više kodova, odnosno tko ima više točnih odgovora.

Zahvaljujemo i Općini Medulin što je uveličala ovu noć svojom donacijom knjiga za školsku knjižnicu.

Dušanka Đokanović, školska knjižničarka

Napeta potraga za knjigama

Posjet Državnom arhivu u Pazinu

Učenici 3. razreda Matične škole te 1. i 3. razreda PO Šišan posjetili su 1. ožujka 2018. Pazin, središte naše županije. Upoznali su ustanove Državni arhiv u Pazinu i Etnografski muzej Istre, vidjeli Pazinsku jamu i vozili se vlakom.

U Arhivu su vidjeli najstariju knjigu rođenih i vjenčanih s područja Medulina te način obnove i rukovanja starim knjigama. U Etnografskom muzeju pokazali su im stari namještaj, odjeću, oruđe i glazbala. Na kraju ih je razveselio snijeg, grudanje i druženje s prijateljima.

Dani meda u Pazinu

23.2.2018. učenici 2.r. PO Šišan vlakom su otputovali do Pazina i obišli manifestaciju 13. Dana meda. Kušali su med i medenjake, uslikali se s ličkim medvjedom i prepuni dojmova koje će dugo nositi u sjećanju vratili se kući.

Dani meda

Vazan

Proslava Uskrsa u 3. r.

Četvrtaši uređuju školu za Uskrs

Rt Kamenjak

Krenuli smo u 8.00 na Rt Kamenjak. Kad smo stigli, podijelili smo se u dvije skupine. Hodali smo do jednog travnjaka.

Tamo smo imali radionicu o orhidejama. Vodič Đino nam je pokazao vrste orhideja koje nemaju pelud. Dobili smo zadatke koje smo trebali naći.

Kasnije smo išli na farmu. Tamo je bio konj

Stela, magarac Karlo, ovce, kokoši, purani i prepelice. Otišli smo do boškarina. Oni su jako veliki. Nakon toga smo šetali šumom i brali šparoge sve do lokvice. Tamo smo vidjeli vretence, gazivodu, komarce i punoglavce. Tko je htio, mogao je probati skakati kao žaba. Imali smo kviz o tome što smo naučili o Kamenjaku. Nakon toga vratili smo se do autobusa. U školu smo stigli oko 12.00 sati. Bilo mi je jako lijepo i zanimljivo.

Lana Laginja, 3. r.

Likovna radionica u 3MC

Učenici VI.a naše škole učestvovali su na radionici koju je organizirala Udruga roditelja osoba s psihofizičkim poteškoćama, 24. travnja u prostoru 3MC u Medulinu. Učenici su radili, zajedno s članovima udruge, apstraktnu kompoziciju od tekstila. Najprije su oblikovali kuglice punjene materijalom za jastuke različitih veličina a nakon toga ih na platnu složili šivanjem u zanimljivu kompoziciju. Rad će dovršiti članovi udruge i bit će izložen u Domu hrvatskih branitelja u lipnju. Bilo nam je zabavno i lijepo družiti se na ovaj kreativan način.

Likovna radionica

Dan škole

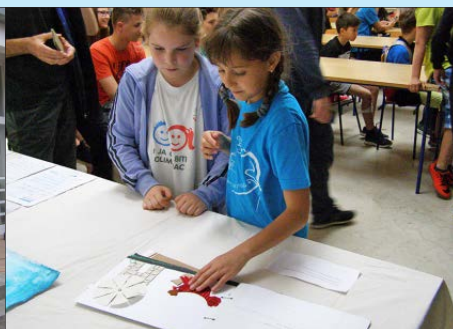
Na obilježavanju Dana škole uz bogati sportski program učenici naše škole i dragi gosti mogli su uživati u kulturno-umjetničkom programu i prezentaciji projekata viših i nižih razreda. Uz nastup recitatora, glumaca, školskoga zbora, folklorne družine nižih razreda i zumba plesačica ipak je najviše zanimanja i navijanja pobudila nogometna utakmica učitelja i učenika viših razreda (rezultat 4:1, pobjeda mladih i bržih) .

Učenici PŠ Banjole izveli su igrokaz Mića štorija o šotomarinu i s učiteljem povijesti Davidom Orlovićem i književnicom Marijom Družeta prezentirali svoj projekt. Učenici četvrtog razreda Matične škole priredili su izložbu likovnih radova o ribama Jadrana, a učenici iz prihvata izložili su slikovnicu za slijepe i slabovidne osobe pod naslovom Crvena koka i zrno pšenice.

Gore: Nastup folklorne grupe Dolje: U ritmu zumbe

DKUS Mendula

Prezentacija taktilne slikovnice

Mala crvena koka i zrno pšenice, slikovnica za slijepe i slabovidnu djecu

Nikola Tesla - Mind from the future

Izložba Mind from the future inspirirana je radom i likom Nikole Tesle. Čitav koncept izložbe osmislila je Helena Bulaja Madunić sa svojim suradnicima. Helena Bulaja Madunić je umjetnica, redateljica i producentica s dvadesetdvogodišnjim iskustvom rada na međunarodnim projektima.

U podnožju skulpture Nikole Tesle

Ispred Meštrovićeva paviljona

Koja je tvoja frekvencija?

Ovako ona opisuje izložbu: „Uronjeni u magični svijet Nikole Tesle te povezivanjem elemenata živog filma, videoscenografije, računalne igre i čarobne hologramske-svjetlosne avanture u jedinstveni multimedijski doživljaj proširene realnosti, ovom izložbom želimo vas odvesti na putovanje bez početka i kraja, kroz proces inspiracije, kreativnosti i stvaranja.”

Izložba je nastala u suradnji s mnogim umjetnicima tako da postaje spoj znanosti i umjetnosti. Izložba je podijeljena u tri dijela. U prizemlju je smještena goleva Teslina skulptura, visoka dvanaest metara. Posjetitelji imaju priliku upoznati se s umjetnom inteligencijom, senzornim instalacijama, moždano-računalnim sučeljem i dr. Na katu su Piano Nobile i Teslina soba. Piano Nobile je dio izložbe u kojem su predstavljena umjetnička djela inspirirana Teslom.

Glavni dio izložbe je u galeriji Bačva u kojoj je smještena originalna izložbena multimedijska interaktivna instalacija u kojoj pratimo Teslin život od Smiljana, njegova rodna mjesta, preko školovanja i europskih destinacija do života u New Yorku. Autori su htjeli prikazati Teslu ne samo kao velikog izumitelja, već i kao velikog umjetnika. Njegov najvažniji izum, rotacijsko magnetsko polje, Tesli se prikazao u mentalnim slikama dok je u suton citirao Goetheova Fausta. Također, koristio se i primjenjenom umjetnošću kako bi popularizirao svoje izume.

Ova je izložba stekla veliku popularnost, a nakon Zagreba nastavlja putovanje po gradovima širom svijeta u kojima je Tesla ostavio najveći trag.

Dino Lovrić, 8. b

Teslina torba, štap, rukavice i šešir

Teslina školska klupa

2cellos, svjetska senzacija, i mi

Nemamo često priliku susresti se, upoznati i pročavrljati s planetarno poznatim zvijezdama, ali mi smo imali tu sreću. (Zahvaljujući Larinim roditeljima.)

2cellos su dva mladića puna energije, pozitivnih emocija, duhovitih i upečatljivih izjava. Susret s njima dugo se pamti.

U večernjim satima jedne srijede našli smo se u Domu Mate Parlova gdje su 2cellos snimali spot za svoj najnoviji album na kojem se nalaze obrade filmske glazbe. Zatekli smo ih u boksačkom ringu okružene reflektorima i kamerama te pričekali da nas primijete. U pauzi između snimanja popričali smo s njima. Iz našeg razgovora zaključili smo mnogo stvari... Za početak smo primijetili da se radi o jako uigranom dvojcu kojem nije lako stati na kraj, no mi se nismo dali! lako na naša pitanja nisu odgovarali kako smo mi očekivali, uspjeli su na nas ostaviti dobar dojam.

Luka Šulić je ozbiljniji član 2cellosa. Zna se našaliti, ali uvijek s mjerom. Za razliku od

2cellos i naši novinari

njega Stjepan Hauser, znan po svom neobuzdanom humoru i provokacijama, pokazao se upravo onakvim kakvim smo ga zamišljali. Obojica su u razgovoru s nama bili vrlo opušteni, spontani, prirodni, zabavni, bez dlake na jeziku i nisu odavali dojam umišljenih zvijezda. Jedan su drugom dobra ravnoteža – dok je Hauser energičan i ekscentričan, Šulić je smiren i odmjeren. Da su skupa odlična kombinacija, dokazuje i to da si često nado-

punjuju rečenice i da imaju vrlo sličan slijed misli. Već na početku intervjua razotkrili su nam svoju izraženu notu neozbiljnosti i odmah smo znali da intervju neće ispasti kako smo planirali. Na naša ozbiljno pripremljena pitanja dobili smo neozbiljne i nepripremljene odgovore, ali upravo ti odgovori ovaj intervju učinili su nezaboravnim i zabavnim.

Nakon intervjua uslijedilo je snimanje spota i još opuštenije druženje. Dobili smo dopuštenje da probamo svirati čelo i zaključili da premda izgleda lako kad oni sviraju, to nije nimalo lako. lako sve rade kroz šalu, u ozbiljnijim dijelovima svog posla ponašaju se profesionalno.

Naš je susret protekao i završio u duhovitom tonu, a u nastavku možete pročitati samo dio razgovora. Budući da su naši novinari zabrinuti za zdravlje svojih čitatelja, bili su prisiljeni u mnogočemu cenzurirati inače veoma dug i neobuzdan intervju. Zabavite se!

Lara Plastić, Carla Rosanda, Jan Stojanović, 8. b

Intervju sa Stjepanom Hauserom i Lukom Šulićem

Sve što kažemo je šala, ali možda netko i povjeruje

* Koju ste osnovnu školu pohađali i kakva sjećanja imate na to vrijeme?

Hauser: Ja sam bio u ovđe u Puli, na Monte Zaru. I sam znaš kako je, nije lako odrastati u Puli, moraš paziti da te netko

ne natuče...To je bilo jedno dosta stresno razdoblje, ali, eto, to nas je ojačalo. Hahaha...

Šulić: Ja sam odrastao u Mariboru, tamo sam pohađao osnovnu školu. Imam super uspomene, bili smo najbolji razred... Ne znam kako je u Monte Zaru, ali sad kad gledam njega(Hausera), mora da nije neka škola. Hahaha...

* Jeste li bilo odlikaši?

Hauser: Ja ne. Kad bih dobio dva, bilo bi to slavlje kao za peticu.

Šulić: Moj je standard bio četiri ili pet.

* Sjećate li se tko vam je bio najbolji prijatelj?

Hauser: Ja nikad nisam imao prijatelja. Mene su svi uvijek mrzili i tukli, zato sad imam mali

potres mozga. Hahahahaha

Šulić: Pa imao sam uvijek prijatelja. Hahahahaha. Ja sam bio normalno dijete za razliku od njega. To se vidi.

Hauser: Zezamo se naravno. Sve što kažemo je šala, ali možda netko i povjeruje. Haha.

*** Jeste li bili povučeni?**

Hauser: Da, bio sam povučen, a onda sam prestao biti.

*** Kada ste počeli svirati violončelo? Je li to bila vaša želja?**

Hauser: S osam godina. Čuo sam ga na radiju i zaljubio se u zvuk violončela na prvo slušanje.

Šulić: Ja sam počeo sa pet.

*** Je li muzička škola bila radost ili obaveza?**

Hauser: Obaveza. U početku mi je bilo teško. Još su mi se svi rugali...Svi su igrali nogomet, svi su bili zvijezde nogometaši, boksači, a ja tamo neki..... Ali eto, stasao sam u frajera s violončelom. Stvari su se promijenile.

*** Na kojem ste koncertu doživjeli najbolju atmosferu?**

Hauser: U Puli.

Šulić: Tu je bila najbolja atmosfera? Jesu li svi poludjeli?

Hauser: Tu su svi već ljudi. Ne možeš ne poludjeti.

*** Imate li tremu prije nastupa?**

Šulić: Više nešto što je odgovornost prema publici.

*** Kako birate za koju pjesmu ćete napraviti obradu?**

Hauser: Znači, stavimo sve pjesme na papir i onda kao pika- do gađamo prstom.

*** Kako ste se upoznali i kako je započela vaša glazbena suradnja?**

Šulić: Mi glazbu osjećamo slično, temperamentni smo i emocionalni i zato smo odmah kliknuli. Iako smo različitog kara-

Razgovor u pauzi između dvaju snimanja

krera...on je glup, ja sam pametan. Hahaha...

Hauser: Ali suprotnosti se privlače. Hvala bogu da sam glup, inače ovo ne bi nikad funkcioniralo.

Šulić: On je glup, ja sam gluplji. Haha

*** Tko je najzanimljivija poznata osoba koju ste sreli na svojim putovanjima i zašto?**

Hauser: Nitko. A, ne, zezam se. Odlični su svi, svatko na svoj način.

Šulić: Svi nekako na kameri izgledaju ljepši, mlađi, viši, mršaviji, a onda kad ih vidiš u živo

misliš si, tko je to?

*** Kad dođete u novi grad, imate li vremena posjetiti kulturne znamenitosti?**

Hauser: Da, bio sam u Novigradu, dobar je grad.

*** A u drugim državama?**

Hauser: Da, bili smo u Trstu u shoppigu.

*** Zanima li vas uopće razgledavanje uokolo?**

Šulić: Pa obično nemamo puno vremena za to. Najviše što vidimo je aerodrom, hotel i dvorana gdje nastupamo.

*** Što vas u životu najviše ljuti?**

Hauser: Ono kad te frendovi žicaju pare. Ej, šta bih mogao dobiti 25 soma eura. Hahaha. Svaki frend me to pitao, tako da... i dalje nemam frendove. Hahahahaha.

Šulić: Mene razlučuje šlampavost. Jer sam djevica u horoskopu.

*** Što smatrate svojim najvećim uspjehom?**

Hauser: Što smo još uvijek normalni. Što smo uspjeli ostati prizemljeni.

Lara Plastić, Carla Rosanda, Jan Stojanović, 8.b

INTERVJU S TINOM MIHELIĆ

Intervju s Tinom Mihelić, svjetskom prvakinjom u jedrenju 2013. g. u klasi laser radial, europskom prvakinjom 2009. i 2010., sudjelovala je na Olimpijskim igrama u Londonu i Rio de Jeneiru, a danas je trenerica jedrenja. Posjetila nas je u školi i porazgovarala s novinarskom grupom o svojim počecima, sportskim uspjesima i daljnjim planovima.

Trenerica Tina Mihelić je moja prva trenerica jedrenja. Ona me naučila najosnovnije stvari koje su jako bitne jer da nisam naučio osnove, ne bih naučio ništa, ne bih dalje mogao graditi svoje jedričarsko znanje. Na treninzima je uvijek vrlo profesionalna, želi da se trening odradi kvalitetno i maksimalno, zato nekad malo i zaviče ako se mi malo opustimo, ali nas i pohvali kada nešto dobro odradimo. Tina Mihelić je super trenerica!!!

Luka Lorencin, 3. razred

JEDRENJE JE KOMPLEKSAN SPORT JER TREBAŠ ZNATI ČITATI VJETAR, UPRAVLJATI VALOVIMA, MORSKIM STRUJAMA....

1. KADA STE POČELI TRENIRATI JEDRENJE, NA ČIJI POTICAJ TE ODAKLE LJUBAV PREMA JEDRILIČARSTVU?

Jedrenje sam počela trenirati u Osnovnoj školi, u trećem razredu, tada smo dobili letke za školu jedrenja u Jedriličarskom klubu u Opatiji, te nagovorila brata da počnemo trenirati zajedno. Nakon toga se mom bratu to jako sviđelo pa je on mene zapravo nagovarao da nastavimo dalje jedriti.

2. JESTE LI SE JEDRILIČARSTVOM ŽELJELI BAVITI OD MALENA ILI STE ŽELJELI BITI NEŠTO SASVIM DRUGO?

Kada sam počela jedriti, sigurno nisam razmišljala da ću biti vrhunska sportašica, ali već krajem osnovne škole, kada su krenuli ti bolji rezultati, onda mi se probudila ta želja pa sam tako počela

i razmišlati. Upisala sam sportsku gimnaziju kako bih mogla ići na natjecanja. Nakon toga upisala sam sportski menadžment da ostanem u sportu.

3. KOLIKO JE JEDRENJE POPULARAN SPORT TE IMA LI PUNO MLADIH KOJI SE BAVE JEDRILIČARSTVOM?

U Hrvatskoj jedrenje i nije toliko popularan sport, rijetko je da ćete vidjeti na televiziji ikakva događanja jer ih je teško pratiti na televiziji, teško je snimati na moru ako je loše vrijeme ili slično, pa zbog toga nema ni puno sponzora, ali budu izvještaji ako osvojimo neko svjetsko prvenstvo.

4. ŠTO JE NAJLJEPŠE U JEDRILIČARSTVU KAO SPORTU TE POSTOJE LI NEKE NEGATIVNE STRANE U JEDRENJU?

Najljepše od svega je to što si vani na čistom i svježem zraku, na moru i sam si u svojoj jedrilici. To je kompleksan sport jer trebaš znati čitati vjetar, upravljati valovima, morskim strujama.... Pozitivne strane su te da je jedrite vani na moru i svježem zraku te ne postoje nekakve teške ozljede. Ovaj sport razvija snalažljivost, na primjer kada je tuča pa si staviš kanticu na glavu ili se namjerno prevrneš te čekaš da nevjeme prođe ili da netko dođe po tebe. Još jedna velika pozitivna stvar je ta da sa osam godina počneš odlaziti na regate te tako već proputuješ cijelu Hrvatsku.

SPORTAŠ MORA BITI UPORAN I SAMOKRITIČAN

5. KOJE OSOBINE DOBAR JEDRILIČAR MORA POSJEDOVATI?

Pa općenito svaki sportaš mora biti jako uporan i samokritičan i lako prihvatiti kritike i primjedbe. Ako si osoba koja ne prihvaća kritiku i savjete, teško da ćeš biti uspješan.

6. ZNAMO DA DANAS ZAJEDNO S DARIOM KLUBOM VODITE CLIVO SAILING CLUB PA NAM RECITE KAKVA SU VAM ISKUSTVA KAO TRENERICI?

Da, moj partner Dario Kliba, kineziolog, otvorio je taj klub (2012. godine), ja bih rekla čak najbolji trener u Hrvatskoj. Stvarno smo koncentrirani na tu djecu do petnaest godina i mogu reći da smo najbolji klub u Hrvatskoj što se tiče manje djece.

7. VOLITE LI TREnersKI POSAO I ZAŠTO?

Trenerski sam posao počela raditi nakon Olimpijskih igara u Riju i inače volim rad s djecom i to mi se sviđalo. Prošle sam godine prvi put vodila školu jedrenja, ali teško je u početku rječnik s olimpijskog nivoa primijeniti da djeca razumiju.

8. KOJE TEHNIKE KORISTITE U JEDRENJU ZA PODUČAVANJE DJECE?

Sva svoja znanja pokušavam prenijeti na djecu i podučiti ih tome, a svaka klasa ima svoje tehnike. U

jedrenju ovisimo o vremenskim uvjetima; sa više vjetera, manje vjetra...i kako sam odrasla u Opatiji gdje je slabiji vjetar i bez valova, u takvim uvjetima jedrenja sam bila najbolja. Po velikim valovima mi je oduvijek bilo teško i imala sam morskbu bolest, nikada nisam bila zadovoljna tehnikom po takvim valovima.

9. SJEĆATE LI SE SVOJIH TRENERA KOJI SU VAS PODUČAVALI?

Najviše se sjećam trenera Tončija Antunovića koji me je trenirao u Splitu kada sam išla studirati i on me je podučio svemu što danas radim;tehnike jedrenje,tehnologije sporta i puno je utjecao na mene.

OLIMPIJSKE IGRE SU JEDNO POSEBNO NATJECANJE

10. KAKAV JE OSJEĆAJ SUDJELOVATI NA OLIMPIJSKIM IGRAMA, KAKVE SU VAŠE USPOMENE I DOJMOVI S VELIKIH NATJECANJA TE GDJE VAM JE BILO NAJLJEPŠE A GDJE NAJTEŽE?

Pa Olimpijske igre su jedno posebno natjecanje, dosta se sportaša sprema samo za to natjecanje koje se održava sveke četvrte godine pa ti baš u tom tjednu moraš bit zdrav i biti u top formi. Meni se dogodilo da i u Londonu i u Riu nisam došla do te top forme. Uz to treba ovist o vremenu jer ima uvjeta sa više vjetera, sa manje vjetra, meni više odgovara slabiji a na obijema olimpijadama dogodio da je bio baš jak vjetar, te sam dobila virozu. Uglavnom to je specifično natjecanje ali ipak nema previše konkurencije jer iz svake države može doći samo jedan predstavnik, pa nam je svjetsko ipak jače od olimpijskog prvenstva.

11. SPREIMATE LI SE ZA SLJEDEĆE OLIMPIJSKE IGRE U TOKIJU?

Za sada ne, Savez se nada da ću se vratiti, ali vidjet ću, voljela bih se spremati za igre, ali s druge strane posvetiti se djetetu.

12. KADA BI VAM SE MOGLE ISPUNITI TRI ŽELJE ŠTO BISTE ZAŽELJELI?

Prva neosvarena želja mi je Olimpijska medalja, a ostale nemam, nego da svi budu zdravi i sretni.

SPORT JE DOBAR ZA ZDRAVLJE, FORMIRA TE KAO OSOBU JER POSTANEŠ ODGOVORAN I DISCIPLINIRAN

13. BISTE LI ŽELJELI DA VAŠA DJECA TE ONA KOJU TRENIRATE IDU VAŠIM STOPAMA?

Naravno da bih voljela. Jer ako to nešto znači onome koga treniraš, znači i tebi, jer ti pokazuje da si dobar trener. Ali isto tako željela bih da i moje dijete ide tim stopama jer mislim da je sport dobar za zdravlje, formira te kao osobu jer postaneš odgovoran i discipliniran.

14. KOJU BISTE PORUKU UPUTILI NAŠIM ČITATELJIMA?

Bavite se sportom koji god da je, sport je zdrav i svi bi se trebali baviti sportom makar dvaput tjedno, ne treba biti profesionalno, ali barem rekreativno.

Tini Mihelić želimo sretno majčinstvo i uspješan nastavak sportske karijere!

Sara Lorencin, 6. a

Naši osmaši, sve vrsni sportaši u kratkom razgovoru

O veslanju

Nolan Ilisić, 8. b: Treniram u VK Medulin od 2013. g. Moj najveći sportski uspjeh je bio kada sam osvojio 1. mjesto na Državnom natjecanju u Zagrebu, za kadete muške B na 500 m 2015. g. u dublu. Prije sam trenirao taekwondo i to mi je dosadilo, a nisam htio doma po cijele dane ljenčariti pa mi je jedan prijatelj preporučio veslanje i tako sam počeo. Nemam baš neke sportske uzore,ali volim pratiti braću Sinković i Damira Martina.Dobro je baviti se veslanjem jer upoznaš mnogo ljudi, razvijaš si sve mišiće na tijelu i time dobivaš kondiciju što ti pomogne čak i kad se prestaneš baviti veslanjem. Dobro je i to što ideš na regate i u mjestima na kojima prije nisi bio,čak i izvan Hrvatske. Naravno, ima i loših stvari poput one da upoznaš loše osobe, kada su regate na ergometru, pustiš dušu na njemu i sutradan te sve boli...

Karlo Lorencin, 8. a: Bavim se veslanjem 2 i po

Karlo, Dino i Nolan

godine, a treniram u VK Medulin. Moj najveći uspjeh je 3. mjesto u državi na ergometru kada sam bio Kadet B. Moji uzori su Teo Ušić i Toni Lazarić i ja bih volio dosp-

Osta, Rocco i Matko

jeti do njihove razine i volio bih postati kao oni. Počeo sam se baviti veslanjem zato što me mama nagovorila nakon što je Nolan jednom ispričao kako se time bavi. Dobro je baviti se veslanjem zato što je to poseban osjećaj kada sjedneš u čamac i zaveslaš po vodi.

O šahu

Dino Lovrić, 8. b: Treniram u šahovskom klubu Pula, već 7. g. Moj najveći sportski uspjesi su: dva-put 3. mjesto, jedanput 4. i jedanput 2. na prvenstvu Hrvatske. Kad sam bio mali, igrao sam šah s tatom i htio sam početi trenirati, tako sam započeo. Važno je baviti se šahom jer se poboljšava koncentracija, neki govore da bavljenje šahom može poboljšati školske uspjehe.

O penjanju

Luka Žufić, 8. b: Treniram u sportsko-penjačkom klubu OnSight, više od godinu dana. Moj najveći uspjeh je 5. mjesto na Međunarodnom natjecanju u Sloveniji i 3. mjesto na Državnom natjecanju 2016., 2 puta 2017. i 2018. Penjanje treniram jer mi se sviđa taj sport. Jednoga dana sam rekao tati da bih se penjao i on je pronašao klub gdje sam počeo trenirati. U ovom sportu se razvija spretnost, snaga, postaje se okretniji i jači.

O nogometu

Rocco Rakovac, 8. b: Nogometom se bavim 7 godina, a trenirao sam u NK Banjole, pa sam prešao u Uljanik i sad dvije godine igram za Istru. Prvi uspjeh mi je bio da prijedem u Istru koji je najbolji klub u Puli, a dalje mi je cilj biti što uspješniji i igrati za što bolje klubove. Kad sam bio obrambeni igrač, uzor mi je bio Sergio Ramos, a trenutno dok sam u napadu mi je Zlatan Ibrahimović. Nogometni talent sam naslijedio od nona i tate pa sam se zato i počeo baviti nogometom. Dobro je baviti se nogometom jer stekneš nova prijateljstva, posjetiš nove gradove, svakodnevno se baviš nekom aktivnošću.

Mateo Ostović, 8.c: Nogometom se bavim 7 godina, trenirao sam NK Medulin pa sam prešao u Uljanik i sada treniram za NK Istru 1961 godinu dana. Najveći uspjeh mi je bio kad sam prešao u Istru, a dalje bih volio prijeći u neke bolje klubove. Najveći uzor mi je Cristiano Ronaldo.

Naši sportski uspjesi

Od sportskih događanja izdvajamo natjecanja na županijskoj razini i sportske uspjehe naših učenika u plivanju, rukometu, atletici, stolnom tenisu, šahu i na sportskim igrama mladih. Svim učenicima i učiteljima čestitamo na ustrajnosti, sportskom duhu i odličnim rezultatima!

- 25. 9. 2017. Županijsko prvenstvo u plivanju (tim) - 3. mjesto
- 22. 10. 2017. Trka Uljanika - 2. mjesto Fani Paulišić, 4. r., ostali sudionici od 15. do 20. mjesta
- 16. 12. 2017. Božićni turnir u šahu u Vodnjanu - Dino Lovrić, 8. b - 1. mjesto
Jana Bobanović, 7. a - 3. mjesto
David Vesić, 8. c - 7. mjesto
Maximilian Krtalić, 6. c - 8. mjesto
- 19. 1. 2018. Županijsko prvenstvo u šahu, Poreč, tim učenika - 5. mjesto
- Uskršnji turnir u šahu, Svetvinčenat, 5. mjesto
- 19. 1. 2018. Županijsko natjecanje u stolnom tenisu, Vodnjan:
tim djevojčica Lea Šaravanja 6. c, Daria

Mladenović, 7. b, Mia Buić 3. r. - 3. mjesto tim dječaka Marin Buić, 7. b, Maximilian Krtalić, 6. c, Dario Stepčić, 4. r., Borna Zohil, 5. c

- 21. 3. 2018. Kros, Rovinj:
tim djevojčica od 4. do 6. r. - 4. mjesto
tim djevojčica od 7. do 8. r - 5. mjesto
tim dječaka od 5. do 6. r. - 5. mjesto
tim dječaka od 7. do 8. r. - 5. mjesto
- 10. 4. 2018. Sportske igre mladih, Pula, Matična škola, PŠ Ližnjan i PŠ Banjole (2., 3. i 4. r.):
utrka na 60 m:
Sara Dorić, PŠ Ližnjan - 1. mjesto
Lana Oroz, 4. r. Matična škola - 2. mjesto
Nikola Perković, PŠ Ližnjan, - 2. mjesto
Klara Šeb, 3. r., Matična škola - 2. mjesto
Luka Rosenberg, 3. r. Matična škola - 2. mjesto
Noel Lorencin, 3. r. Matična škola - 3. mjesto
Mika Oros, 4. r. Matična škola - 1. mjesto
Karlo Reljanović, 2. r. Matična škola, 1. mjesto

- Na Erste plavoj ligi sudjelovale su Antonela Pilat, Katia Naumović i Fani Paulišić. Na državnom natjecanju u Zagrebu 2017. g. Fani je osvojila zlato u bacanju vortexa i srebro na utrkama 400 m. Katia Naumović osvojila je 4. mjesto u bacanju kugle.
- 3. i 4. 5. 2018. rukomet, Rovinj - tim dječaka 4. mjesto, tim djevojčica 2. mjesto
- 16. 5. Sportski poligon Veli Jože, Rovinj, 3. i 4. r. Matične škole

Voditelj sportskih timova: Danče Banković, učiteljica TZK

Erste plava liga u Zagrebu

Kros u Rovinju

Plivački pobjednički tim

Rukometašice

Sportske igre mladih

Božićni šah u Vodnjanu

Stolni tenis u Kanfanaru

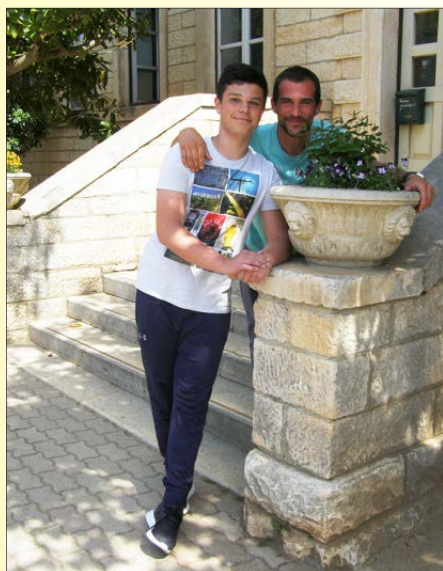
Pobjednici Utrke Uljanika

Naši uspješnici

Rezultat velikog rada učenika i njihovih učitelja mentora bila su brojna županijska natjecanja na kojima su naši učenici ostvarili iznimne rezultate. Ove godine zauzeli su prva mjesta iz Povijesti, Geografije, Informatike, bili među najboljima iz mnogih predmeta, a Patrik Blašković ponovno je pozvan na Državno natjecanje iz Informatike. Čestitamo svim učenicima i njihovim mentorima na marljivosti, velikom trudu i izvrsnim rezultatima!

Matematika

Karlo Lorencin, 8. a - 12. mjesto
Mentor: Jasmin Matijević

Karlo i učitelj Jasmin

Engleski jezik

Patrik Blašković, 8. b - 7. mjesto
Mentorica: Vesna Juvan-Bukovac

Patrik i učiteljica Vesna

Njemački jezik

Romano Bajrić, 8. a - 4. mjesto
Mentorica: Vesna Borzić

Romano i učiteljica Vesna

Hrvatski jezik

Nino Perković, 7. a - 3. mjesto
Mentorica: Deborah Brajković
Carla Rosanda, 8. b - 3. mjesto
Mentorica: Tina Ribić
Karlo Lorencin, 8. a - 6. mjesto
Mentorica: Martina Marčeta - Šverko

Carla, Nino, Karlo, učiteljice Tina, Deborah i Martina

Ekipe sa Županijskog natjecanja iz biologije

Biologija

Dino Lovrić, 8. b - 3. mjesto
Nolan Ilisić, 8. b - 10. mjesto
Carla Rosanda, 8. b - 7. mjesto
Karlo Lorencin, 8. a - 4. mjesto
Mentorica: Natalija Zoričić

Kemija

Dino Lovrić, 8. b - 4. mjesto
Patrik Blašković, 8. b - 10. mjesto
Karlo Lorencin, 8. a - 8. mjesto
Mentor: Saša Lakić

Patrik, Dino, Karlo i učiteljica Jelena

Pobjednici Županijskog natjecanja iz Povijesti

Fizika

Patrik Blašković, 8. b - 3. mjesto
 Dino Lovrić, 8. b - 4. mjesto
 Karlo Lorencin, 8. b - 5. mjesto
 Mentorica: Jelena Korenić

Povijest

Nino Perković, 7. a - 1. mjesto
 Lean Osmanović, 8. a - 3. mjesto
 Mentorica: Aleksandra Čičak

Pobjednici Županijskog natjecanja iz Geografije

Dino, Karlo i Patrik i učitelj Saša

Geografija

Lean Osmanović, 8. a - 1. mjesto
 Adrian Mačina, 6. c - 2. mjesto
 Duje Vicković, 5. c - 3. mjesto
 Mentor: Miroslav Šop-Kebert

Tehnička kultura

Kategorija automatika
 Marin Mast Ulaković, 7. b - 2. mjesto
 Lovro Ulaković, 5. a - 3. mjesto
 Kategorija modelarstvo
 Nolan Ilisić, 8. b - 4. mjesto
 Mentorica: Hatka Adrović

Informatika

Patrik Blašković, 8. b
 Kategorija LOGO - 1. mjesto
 Kategorija Algoritmi - 3. mjesto

Državna razina Kategorija LOGO - 6. mjesto

Mentor: Damir Blašković

Patrik, Nolan, Matija i učiteljica Hatka

Sretno, osmaši!

VIII. A

1. Romano Bajrić
 2. Goran Bolmanović
 3. Luka Jukopila
 4. Nicole Leverić
 5. Karlo Lorencin
 6. Matea Milanović
 7. Lean Osmanović
 8. Vanja Pasković
 9. Ela Perica
 10. Mia Perica
 11. Fernando Queiroz Popović
 12. Valentina Silađi
 13. Filip Topić
 14. Mateo Tromba
- Razrednica: Jasna Buić-Andrić

VIII. B

1. Benčić Luciano
 2. Bilajac Erna
 3. Blašković Patrik
 4. Budić Maria
 5. Buić Matko
 6. Bulić Donna
 7. Čubić Patricia
 8. Hrelja Matteo
 9. Ilisić Nolan
 10. Iurzola Noa
 11. Jusufi Ivana
 12. Lovrić Dino
 13. Mišta Arien
 14. Percan Samanta
 15. Plastić Lara
 16. Rakovac Rocco
 17. Rosanda Carla
 18. Stanko Adrian
 19. Stojanović Jan
 20. Škare Maria Elena
 21. Štrbac Anabell
 22. Tanushaj Antonio
 23. Žufić Luka
- Razrednica: Tina Ribić

VIII. C

1. Ramiza Beriša
 2. Ivan Boljun
 3. Katja Jadreško
 4. Ester Lorenzin-Babić
 5. Lucija Lovrinov
 6. Matteo Mizdarić
 7. Mateo Ostović
 8. Alma Reka
 9. Muhamed Reka
 10. Erin Vareško
 11. David Vesić
 12. Alex Vodinić
 13. Boris Vujica
 14. Manuel Vujić
- Razrednica: Laura Privrat

